

Ο ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟΣ

26

Ο Πόλεμος τῶν Ἄστρων

Ἐπικίνδυνη Ἀποστολή

ΒΡΙΣΚΟΜΑΣΤΕ μέσα στο σπίτι τοῦ δημοσιογράφου Τζίμ Μπάρτον. Ὅλα τὰ μέλη τῆς οἰκογενείας του εἶναι συγκεντρωμένα στο σαλόνι με τὰ πρόσωπά τους σοβαρὰ καὶ ἀνησυχὰ. Εἶναι ἐκεῖ ἡ Ἑλσα ἡ γυναῖκα του, ὁ Ντάνυ ὁ γιός του καὶ ἡ Ντιάνα ἡ κόρη του. Εἶναι ἐπίσης ἐκεῖ καὶ ὁ συνάδελφος τοῦ Τζίμ, Κοντοστόπης, πού εἶναι νάνος με κωμικά χαρακτηριστικά καὶ χαῖζο χαιμάγελο καθὼς καὶ ὁ Τσιπιτσιπ ἕνα μικροσκοπικὸ τερατάκι με μεγάλο ράμφος πουλιοῦ καὶ μεγάλα ὄρθια αὐτιά.

Ὁ Τζίμ μιλάει καὶ οἱ ἄλλοι τὸν ἀκοῦνε με προσοχή.

— Πρόκειται λέει γιὰ κάτι πού θὰ δυσκολευτήτε νὰ πιστέψετε. Ὅπως ξέρετε, με κάλεσε ἐδῶ καὶ λίγη ὥρα ὁ Πρόεδρος τῆς Ἀμερικῆς. Πήγα στοῦ ἰδιαίτερο γραφεῖο του καὶ με κατάπληξι δρῆκα ἐκεῖ καὶ τὸν πρωθυπουργὸ τῆς Ἀγγλίας, τὸν Πρόεδρο τῆς Ρωσίας, τὸν Πρωθυπουργὸ τῆς Γαλλίας καὶ τὸν Πρωθυπουργὸ τῆς Κίνας! Ἦταν κάτι ἀπίστευτο! Ἄνθρωποι πού ὡς χιτς ἀκόμα ἐκήρυσσαν τὸν πόλεμο ὁ ἕνας ἐναντίον τοῦ ἄλλου, ἦσαν συγκεντρωμένοι φιλικὰ! Κάποιος κίνδυνος πολὺ μεγάλος καὶ πολὺ τρομερὸς ἔπρεπε νὰ εἶχε προκαλέσει αὐτὸ τὸ θαῦμα! Πραγματικά, ὅταν μοῦ ἐξήγησαν τί συνέβαινε καὶ τί ἐπιθυμοῦν ἀπὸ μένα, εἶδα ὅτι ἔπρεπε νὰ

συμφιλιωθούν αν ήθελαν να σωθή η Γή! Να τι συμβαίνει: Όπως ξέρετε όλες οι μεγάλες δυνάμεις στέλνουν κάθε τόσο έξω από την ατμόσφαιρα της Γής στο ανοιχτό και άδειο άπέραντο διάστημα που υπάρχει ανάμεσα στα άστρα, περιπολικά και έπισημονικά πλανητόπλοια. Μερικά από τα πλανητόπλοια αυτά ανακάλυψαν κάτι τρομακτικό. Σ' ένα άστρο άγνωστο ως τώρα που του έδωσαν την όνομασία ΑΓΚΑΡ (άπό τα αρχικά της Άμερικης, Γαλλίας, Κίνας, Άγγλιας, Ρωσίας) παρετήρησαν άσυνήθιστη κίνηση. Είδαν μεγάλα πλανητόπλοια να ξεκινούν άπό αυτό και να κατευθύνονται προς τη Γή. Τα παρακολούθησαν χωρίς να γίνουν αντίληπτοι και τα είδαν να κάνουν βόλτες γύρω άπό τη Γή σαν να τη κατασκόπευαν κι έπειτα να γυρίζουν πίσω στο Άγκάρ. Όταν οι δικοί μας δοκίμασαν να προσγειωθούν στο Άγκάρ, οι κάτοικοι του άστρου αυτού τους χτύπησαν με αντιαιεροπορικά που λειτουργούν με νέο είδος ακτίνων και έκαψαν τρία από τα τέσσερα πλανητόπλοια μας. Το τέταρτο γύρισε στη Γή άφου πρώτα πήρε το ακόλουθο μήνυμα με το ραδιοασύρματό του: «Γυρίστε στη Γή να πείτε στους άσχημούς της ότι ή ώρα του τέλους πλησιάζει!»

— Μά..., κάνει ο Ντάνυ με άπορία, σέ ποιά γλώσσα μετέδότη αυτό το μήνυμα;

— Στην Άγγλική!, άπαν

τάει ο Τζίμ. Φαίνεται ότι οι κάτοικοι του Άγκάρ μας παρακολουθούν άπό χρόνια και φρόντισαν να μάθουν την πιο διαδεδομένη γλώσσα έπάνω στη Γή για να μπορούν να συνενοούνται μαζί μας όταν θαρχόταν ή ώρα... Ο πιλότος του πλανητόπλοιου έστειλε πίσω στο Άγκάρ το έξης μήνυμα: «Ποιοι είστε; Γιατί μας χτύπησατε; Ποιό τέλος πλησιάζει;» Του άπάντησαν: «Θά το μάθετε σύντομα.» Εί-ναι φανερό ότι οι κάτοικοι του άστρου αυτού έτοιμάζονται να έπιτεθούν εναντίον της Γής και να την κυριεύσουν! Πότε όμως; Τι όπλα διαθέτουν; Πόσοι είναι; Είναι οργανωμένοι σαν έμάς; Είναι ένωμένοι ή είναι σαν έμάς χωρισμένοι σέ κράτη που μάχονται μεταξύ τους; Καί... τι είδους πλάσματα είναι οι κάτοικοι του Άγκάρ; Στις έρωτήσεις αυτές οι άρχηγοί της Γής πρέπει να έχουν σύντομα μιάν άπάντηση για να ξέρουν τι μέτρα πρέπει να πάρουν και πώς να αντιμετώπισουν τον κίνδυνο. Γι' αυτό παρακάλεσαν έμάς να πάμε στο Άγκάρ και να προσπαθήσουμε να συγκεντρώσουμε όλες αυτές τις πληροφορίες! Φεύγουμε σέ μιá ώρα. Στο αεροδρόμιο μας περιμένει ένα πλανητόπλοιο, που θά μας μεταφέρει στο Άγκάρ. Θά πάρουμε μαζί μας κι έναν πιλότο για να οδηγήση πίσω στη Γή το πλανητόπλοιο όταν έμεις θά προσγειωθούμε...

Ο Τσιπιτσιπέ άνοιγοκλείνει

καροΐδευτικά τὸ ράμφος του.

— Γιατί λέει μὲ τὴ βραχνή στριγγή φωνή του, ντὲ παίρνετε τόν... Κοντοστούπη γιὰ πῖλότο; Ξέρει πολὺ καλὰ νὰ ὄντηγῇ πλανητόπλοιο!

— "Ε;!, κάνει χαζὰ ὁ νάνος ἀναπνέωντας σὰν νὰ τὸν εἶχε κεντρίσει μέλισσα. Τὶ εἶπες ρέ; Τὶ εἶπες βρωμότερα-τάκι; "Ε... ἐγὼ νὰ πάω στὸ... Μαράγκ, "Αράγκ, "Αμαράγκ, πῶς τὸ λένε; Δὲν κόβω καλύτερα τὰ πόδια μου καὶ τὰ χέρια μου; "Οχι, ἀγαπητέ μου! "Ο Κοντοστούπης δὲν ἔχει καμμιά ὄρεξι γιὰ περιπέτειες καὶ γιὰ διαπλανητικὰ ταξιδάκια! "Ο Κοντοστούπης θέλει νὰ κάαααααααα! Νὰ κάαααααααααα καὶ νὰ ρεμβάζῃ καὶ νὰ ὄνειροπολῇ! "Εσὺ Τσιπιτσιπ, νὰ βουλώνης τὸ βρωμοράμφος σου καὶ νὰ μὴ μιλάς παρὰ μόνο ὅταν σὲ ρωτάνε...

"Ο Τσιπιτσιπ καυχάζεται:

— Χά, χά, χά!, κάνει. "Ο Κοντοστούπης φοβάται! Τὸν Κοντοστούπη τὸν ἔπιασε κιόλας ἡ καρντιά του! "Ο φοβερός Κοντοστούπης, ὁ μεγαλύ-τερος... πολεμιστὴς τοῦ κόσμου, φοβάται νὰ κάνῃ ἓνα ταξιντάκι! Χά, χά, χά!

"Ο νάνος γίνεται κατακόκκινος ἀπὸ ἀγανάκτησι. Τὸ λόγια τοῦ Τσιπιτσιπ τὸν προσβάλλουν βαθειά. "Η ψυχὴ τοῦ Κοντοστούπη εἶναι γεμάτη δειλιά καὶ τρόμο, μὰ δὲν ἐννοεῖ νὰ τὸ παραδεχτῇ αὐτό! "Απεναντίας δὲν χάνει εὐκαιρία νὰ δηλώνῃ ὅτι εἶναι ὁ πιὸ

ἀτρόμητος, ὁ πιὸ ἀδάμαστος ὁ πιὸ ὀρμητικὸς ἄνθρωπος τοῦ κόσμου! Δὲν ἐννοεῖ νὰ παραδεχτῇ πῶς φοβάται πῶς ἡ ψυχὴ τοῦ τρέμει στὸν παραμικρὸ κίνδυνο καὶ πῶς ἡ καρδιά του πάει νὰ σπάσῃ ὅταν τρομάζει.

— Φοβάμαι, ἔ; γρυλλίζει. Θὰ σοῦ ἀποδείξω, λοιπὸν παλιότερας πῶς ὁ Κοντοστούπης δὲν φοβάται τίποτα στὸν κόσμο! Θὰ πάω μὲ τὸν Τζιμ καὶ τὰ παιδιὰ στὸ Μαγκαράρ, πῶς τὸ λένε καὶ θὰ τοὺς βοηθῶ στὴν ἀποστολὴ τους! "Ὅσο γιὰ σένα θὰ σοῦ δώσω τώρα ἓνα καλὸ μάθημα!

Καί, μὲ μιὰ ἀπτόμην κίνησι ἀρπάζει τὸν Τσιπιτσιπ ἀπὸ τὸ ράμφος ἐνῶ μὲ τ' ἄλλο χερὶ ἀρχίζει νὰ τὸν χτυπᾷ στὸ κεφάλι λέγοντας:

— Νά! Νά! Νά! Γιὰ νὰ μάθης νὰ κλείνης τὸ βρωμοράμφος σου!

Μὰ ὁ Τσιπιτσιπ δὲν εἶναι εὐκόλος ἀντίπαλος. Δίνει μιὰ γερὴ κλωστή στὸ γόνατο τοῦ Κοντοστούπη, κάνοντάς τον νὰ οὐρλιάξῃ ἀπὸ τὸν πόνο καὶ νὰ τὸν παρατήσῃ. "Επειτα, μ' ἓνα καταπληκτικὸ πῆδημα, βρίσκεται στὸν ἀέρα καὶ προσγειώνεται στὸν ὦμο τοῦ νάνου.

Τὸ κεφάλι τοῦ ἀνεβοκάτεβαίνει γοργὰ καὶ τὸ ράμφος τοῦ χτυπᾷ ἄγρια τὸ κεφάλι τοῦ Κοντοστούπη ποὺ ἀρχίζει νὰ τρέχῃ ἀπὸ δωμάτιο σὲ δωμάτιο μέσα στὸ σπῖτι ξεφωνίζοντας:

— Μέ... μέ... δολοφονοῦν!

Βοήθεια! 'Αστυνομία! Βοήθεια! Μὲ μαχαिरώνουν! "Ωχ, ἡ καρδούλα μου!

Στὸ "Αστρο 'Αγκάρ!

ΤΟ ΠΛΑΝΗΤΟΠΛΟΙΟ, βγαίνει ἀπὸ τὴν ἀτμόσφαιρα τῆς Γῆς καὶ μὲ καταπληκτικὴ ταχύτητα χύνεται μέσα εἰς τὸ ἀχανὲς διάστημα πού ἐκτείνεται ἀνάμεσα στὰ ἀστρα. Ἐκεῖ δὲν ὑπάρχει ἀπολύτως τίποτα γιὰ νὰ ἐμποδίζῃ τὸ πλανητόπλοιο στὸ ταξίδι του καὶ ἡ ταχύτητά του γίνεται

Ἡ 'Αστραπή ἔπεσε ἀναίσθητη!

ἔτσι ὅλο καὶ πρὸς μεγάλη.

Τὰ ἀστρα τῶρα πού δὲν ὑπάρχει ἡ ἀτμόσφαιρα τῆς Γῆς γιὰ νὰ ἐλαττώνῃ τὴ λάμψη τους, ἀστράφτουν μεγάλα καὶ λαμπερά, σὰν φρεσκοκομμένα χρυσὰ νομίσματα.

Στὸ βολὰν εἶναι καθισμένος ὁ Τζὶμ Μπάρτον μὲ τὸν Κοντοστουπὴ δίπλα του. Πίσω του εἶναι καθισμένοι ὁ Ντάνυ καὶ ἡ Ντιάνα.

Μὰ ὁ Τζὶμ καὶ τὰ παιδιά του εἶναι παράξενα ντυμένοι τῶρα. Ὁ Τζὶμ κι' ὁ Ντάνυ φοροῦν ἐφαρμοστὲς στολές, ὁ πρῶτος κόκκινη κι' ὁ δευτερός κίτρινη, μὲ μικρὲς ἀσπρὲς μπέρτες. Στὸ στήθος τοῦ Τζὶμ εἶναι κεντημένο μὲ χρυσή κλωστή ἓνα «Υ».

Αὐτὸ εἶναι τὸ σῆμα τοῦ 'Υπερανθρώπου! Ὁ Τζὶμ Μπάρτον καὶ ὁ ξακουστὸς 'Υπερανθρωπος, ὁ πρὸς μεγάλος ἥρωας ὅλων τῶν ἐποχῶν εἶναι τὸ ἴδιο πρόσωπο! Καὶ ὁ Ντάνυ εἶναι ὁ Κεραυνὸς ὁ Γυιὸς τοῦ 'Υπερανθρώπου, τὸ Παιδί-Θαῦμα!

Ἡ Ντιάνα φορεῖ ἓνα κόκκινο χρυσοκέντητο φόρεμα μὲ ἀσπρὴ μπέρτα. Εἶναι ἡ 'Αστραπή, τὸ Κορίτσι - Θαῦμα, ἡ ἀγαπημένη ὅλων τῶν κοριτσιῶν καὶ τῶν ἀγοριῶν τοῦ κόσμου!

Ὁ 'Υπερανθρωπος, ὁ Κεραυνὸς καὶ ἡ 'Αστραπή εἶναι οἱ μεγαλύτεροι διῶκτες τοῦ ἐγκλήματος καὶ οἱ πρὸς δυνατοὶ ὑπερασπιστὰς τῆς Ἀνθρώπινης πόττης! Κάθε φορὰ πού ἔνας μεγάλος κίνδυνος ἀπειλεῖ

τὴν Ἀμερικὴ ἢ τὴν Ἀνθρωπότητα, οἱ Ὑπεράνθρωποι ἐπεμβαίνουν καὶ μὲ γιγαντομαχίες ἐξοντώνουν τοὺς ἐχθροὺς τοῦ ἀνθρώπου!

Γι' αὐτὸ τώρα οἱ ἀρχηγοὶ τῆς Γῆς ἀνέβησαν σ' αὐτοὺς τὴν ἐπικίνδυνη καὶ μεγάλης σημασίας αὐτὴ ἀποστολὴ στὸ ἄστρο Ἀγκάρ.

Ὁ Κοντοστούπη, ποὺ τρίβει κάθε τόσο τὰ καρούμπια πού τοῦ εἶχαν προξενήσει στὸ κεφάλι τὰ ραμφίσματα τοῦ Τσιπιτσιπί, εἶναι μουτρωμένος τώρα. Ἐχει μετανοιώσει πού, στὴν ἑξαψὶ του, εἶχε δεχτῇ νὰ συνοδεύσῃ τοὺς φίλους του ὡς τὸ ἄστρο Ἀγκάρ!

— Μὲ πῆρε ὁ διάβολος!, μουρμουρίζει μὲ ἀπόγνωσι. Μὲ πῆρε καὶ μὲ σήκωσε! Τί ἤθελα νὰ κάνω τὸν παλληκάρη; Δὲν καθόμουν αὐτὴν αὐγὰ μου; Τί ἤθελα ἐγὼ ταξίδια σὲ ἄλλους κόσμους; Θεούλη μου! Λαχτάρεις μὲ περιμένουν πάλι! Λαχτάρεις καὶ τρομάρες καὶ λιποθυμίες! Θὰ εἶμαι εὐχαριστημένος ἂν τὴ γλυτώσω μὲ καμμιά δεκαριά... λιποθυμίες μόνο!

Τὸ ταξίδι συνεχίζεται ὁλοταχῶς μέσα στὸ διάστημα...

...Τὸ πλανητόπλοιο πλησιάζει τώρα στὸ ἄστρο Ἀγκάρ. Εἶναι ἓνα μεγάλο ἄστρο κοκκινωπό, τυλιγμένο ἀπὸ μιὰν ἀτμόσφαιρα ὅμοια μὲ τῆς Γῆς. Ἄλλου εἶναι ἑξαστεριά καὶ βλέπει κανεὶς τὸ ἔδαφος. Ἄλλου, πικρὰ σύννεφα σκε-

Ὁ Κεραυνὸς ἄρχισε νὰ πέφτῃ σὲ μιὰ τρύπα...

πάχουν τὴν ἐπιφάνεια τοῦ ἑδάφους.

— Κοντοστούπη, λέει ὁ Ὑπεράνθρωπος στὸ νάνο, ἐμεῖς τώρα θὰ βγοῦμε ἀπὸ τὸ πλανητόπλοιο καὶ θὰ προσγειωθοῦμε στὸ Ἀγκάρ! Ἐσὺ θὰ μείνης στὸ πλανητόπλοιο καὶ θὰ κάνης βόλτες γύρω ἀπὸ τὸ ἄστρο περιμένοντας εἰδήσεις. Ἐχουμε τώρα ὅλοι μας ἀπὸ ἓνα ρολογάκι - ραδιοτηλέφωνο στὸ χερί καὶ μπορούμε νὰ συνεννοούμεθα μεταξὺ

μας από μάκρυνά! Μὲ τὸ ραδιοτηλέφωνο αὐτὸ τοῦ χεριοῦ θὰ σοῦ δώσω νεώτερες ὁδηγίες!

Τὸ πρόσωπο τοῦ Κοντοστούπη χλωμιάζει.

— Καί... καί ἐγὼ θά... θά μείνω μόνος; τραυλίζει.

— Γιάτί; λέει ὁ Ὑπεράνθρωπος. Φοβάσαι;

Ὁ νάνος μορφάζει κωμικά.

— Ἐγώ; Δὲ φοβάμαι τίποτα! Γιά σὰς φοβάμαι πού θὰ προσγειωθῇτε.. μόνι σας στὸ ἄγνωστο αὐτὸ ἄστρο!

— Θέλεις νάρθῃς μαζί μας λοιπόν; ρωτᾷ ὁ Ὑπεράνθρωπος εἰρωνικά.

— Ὁ...ὄχι!, τραυλίζει ὁ νάνος. Δέν..δὲν πειράζει! Θά.. θά μείνω ἐδῶ! Ἄν ὅμως βρεθῇτε σὲ κίνδυνο... εἰδοποιεῖστε με ἀμέσως!

Οἱ τρεῖς Ὑπεράνθρωποι βάζουν τὰ γέλια. Ἐπειτα, πηγαίνουν στὴν πόρτα τοῦ πλανητόπλοιου καὶ πηδούν ἕνας-ἕνας ἔξω. Ὁ Κοντοστούπης τοὺς βλέπει νὰ χαμηλώνουν γοργὰ πρὸς τὸ ἔδαφος, σὰν τρία μεγάλα χρωματιστά πουλιά, καὶ νὰ χάνονται μέσα στὰ σύννεφα.

Ὁ νάνος κυττάζει γύρω του καὶ πίσω του μὲ τὸ πρόσωπο συσπασμένο κωμικά ἀπὸ τὸν τρόμο.

Σταυροκοπιέται καὶ μουρμουρίζει:

— Ὁ Θεὸς νὰ βάλῃ τὸ χεράκι του! Εἶμαι μόνος! Εἶμαι ὁλομόναχος μέσα στὸ ἄπειρο διάστημα, κλεισμένος μέσα σὲ μιὰ μεγάλη κονσέρβα, πού λέγεται πλανητό-

πλοιο! Ὦχι, ἡ καρδουλά μου! Ἄν φανῇ ξαφνικά κανένα... φάντασμα; Λένε πὼς τὰ φαντάσματα ζοῦν στὸν οὐρανό! Ἐδῶ τὶ εἶναι; Δὲν εἶναι... οὐρανός, παραικαλῶ; Εἶναι οὐρανός! Ἄρα, ὑπάρχουν φαντάσματα ἐδῶ! Ἄρα, ἀγαπητέ μου Κοντοστούπη τὴν ἔχεις ἀσχημα, πολὺ ἀσχημα! Ἄν εἶχες νὰ κάνης μὲ ἀνθρώπους ἢ καὶ... θηρία, δὲ θὰ νοιαζόσουν καθόλου! Θὰ ἦτάν παιχνιδάκι γιὰ σένα! Ἐνα... φάντασμα ὅμως; Πὼς θὰ πάλω μὲ ἕνα... φάντασμα;

Ψάχνει τὶς τσέπες του βρῖσκει ἕνα φυλαχτὸ, τὸ δαγκώνει καὶ κάνει πάλι τὸ σταυρὸ του.

— Πάτερ ἡμῶν..., ἀρχίζει.

Ξαφνικά, γουρλώνει τὰ μάτια του καὶ ἡ μύτη του σαλεύει σπασμωδικά.

— Πα... Πα... Παναγίτσα μου!, ξεφωνίζει. Πέφτω! Τὸ πλανητόπλοιο πέφτει!

Πανικόβλητος, ὁ Κοντοστούπης τραβάει ἕνα μοχλὸ, πατάει ἕνα κουμπί, γυρίζει τὸ βολάν, μὰ τὸ πλανητόπλοιο ἐξακολουθεῖ νὰ πέφτῃ πρὸς τὸ ἔδαφος τοῦ ἄστρου Ἀγκάρ! Πέφτει σιγά-σιγά σὰν νὰ τὸ τραβᾷ μιὰ μυστηριώδης δύναμι!

Τρελλὸς ἀπὸ φόβο, ὁ νάνος πατάει ὅλα τὰ κουμπιά καὶ τραβάει ὅλους τοὺς μοχλοὺς πού βλέπει μπροστά του. Τὸ πλανητόπλοιο ὅμως πέφτει πάντα, πέφτει, ὁλοένα πέφτει κατεβαίνοντας τὸν Κοντοστούπη στὸ ἄγνωστο ἄστρο, ὅπου ἄγνωστοι καὶ ἀλλόκοτοι κίνδυνοι τὸν περιμένουν!

Τὰ θράχια πού κινούνται!

ΠΕΡΝΩΝΤΑΣ ανάμεσα

στὰ σύννεφα τὸ πλανητόπλοιο
χαμηλώνει ἀκόμα πιὸ πολὺ
καὶ προσγειώνεται ἀπαλὰ σ'
ἓνα εἶδος κοιλάδας, ὅπου φυ-
τρώνουν πολλὰ δέντρα καὶ ὑ-
πάρχουν πολλὰ θράχια. Κά-
που μακριά, πρὸς τὰ δεξιά,
ὁ Κοντοστούπης βλέπει μιὰ
στήλη φωτιάς καὶ καπνοῦ νὰ
ἀνυψώνεται πρὸς τὸν οὐρανὸ
ξεπηδώντας μέσα ἀπὸ ἓνα μι-
κρὸ ἠφαίστιο.

Ἐκτὸς ἀπὸ τὸ ἠφαίστιο, ὁ
τρομοκρατημένος νάνος δὲ
βλέπει τίποτ' ἄλλο ἐπικίνδυνο
ἢ ἀνησυχητικὸ.

— Χμ!, κάνει κυττάζοντας
πρὸς ὅλες τὶς κατευθύνσεις
σὰν φοβισμένος λαγός. Δὲ
βλέπω τίποτα φοβερό καὶ τρο-
μερὸ ὅπως φανταζόμουν! Πού
εἶναι οἱ περίφημοι πολεμιστὲς
πού θέλανε νὰ κηρύξουν τὸν
πόλεμο ἐναντίον τῆς Γῆς; Χά!
Μέ εἶδανε φαίνεται νὰ προσ-
γειώνωμαι καὶ ἔγιναν κα-
πνός! Νὰ σοῦ πῶ δὲν τοὺς
κακολογῶ! Τὸ ἴδιο θὰ ἔκανα
κι' ἐγὼ στὴ θέσιν τους, ἂν ἔ-
βλεπα τὸν ἑαυτὸ μου ξαφνι-
κά!

Παίρνοντας θάρρος ἀπὸ
τὴν ἡσυχία καὶ τὴν ἔρημιά
πού ἐπικρατεῖ γύρω, ὁ νάνος
ἀποφασίζει νὰ βγῇ ἔξω.

— Θὰ κάνω μιὰ βόλτα νὰ
ξεμουδιάσω λέει, κι' ἐπειτα
θὰ γυρίσω στοῦ πλανητόπλοιο
θὰ ἐπισκευάσω τὴ δλάβη του
καὶ θὰ ἀπογειωθῶ πάλι.

Βγαίνει πραγματικά ἔξω

καὶ προχωρεῖ ἀνάμεσα στὰ
θράχια καὶ στὰ δέντρα μουρ-
μουρίζοντας ἓνα τραγουδάκι:

«Ἐμεῖς οἱ κάου - μπόυδες
ἀπὸ τὸ Μεξικὸ
κανένα δὲ φοβόμαστε,
γιατὶ ἔχουμε ἀρχηγό...»

Πιὸ πέρα ὁ νάνος βλέπει
μιὰ σειρὰ ἀπὸ στρογγυλοὺς
μεγάλους θράχους, πού εἶναι
λεῖοι, γυαλιστεροὶ καὶ μαύ-
ροι.

— Γιὰ κύττα κάτι παράξε-
να θράχια!, λέει. Θ' ἀνεβῶ
σ' ἓνα ἀπ' αὐτὰ νὰ ξαπλώσω
λιγάκι!

Πηγαίνει καὶ μὲ πολλὴ δυ-
σκολία σκαρφαλώνει σ' ἓνα
θράχο καὶ ξαπλώνει ἐπάνω
του.

— Ἀσασ!, κάνει μὲ ἀγαλ-
λίαςι. Τὶ ὁμορφα πού εἶναι!
Ξάσααπλα καί... Ἄγιος ὁ
Θεός! Μοῦ φαίνεται πὼς θὰ
μείνω ἔδῳ στοῦ Ἀγκάρ! Για-
τὶ νὰ γυρίσω στὴ Γῆ; Ἐδῶ
ἔχει ἡσυχία καὶ ξάπλα καὶ ξε-
γνοιασιά καί... Χριστουλάκη
μου! Σεισμός! Πεθαίνω!

Πραγματικὰ ὁ θράχος πά-
νω στὸν ὁποῖο βρίσκεται ὁ
Κοντοστούπης ἀρχίζει νὰ σα-
λεύη ἀργά! Ἀρχίζει νὰ σα-
λεύη καὶ νὰ μετακινεῖται καί..
πόδια φανερώνονται ἀπὸ κά-
τω του καὶ ἀρχίζει νὰ... περ-
πατάει!

Τὸ ἴδιο ἀλλόκοτο φαινόμενο
συμβαίνει καὶ στ' ἄλλα θρά-
χια! Σὲ λίγες στιγμὲς ἔχουν
ὅλα βγάλει ποδάρια καὶ περ-
πατοῦν! Κυττάζοντάς τα προ-
σεκτικώτερα κανεῖς, βλέπει
ὅτι δὲν εἶναι θράχια, ἀλλὰ με-
γάλια ζῶα, ἓνα εἶδος τερασ-

στίων εντόμων!

Ο νάνος όμως δεν τὸ καταλαβαίνει αὐτὸ καὶ οὐρλιάζει μὲ θυμό:

— "Ε! Βράχε! Πού πᾶς; Τὶ νομίζεις πὼς εἶσαι καὶ περπατᾶς; Ἕνας δράχος εἶσαι καὶ εἶσαι... ὑποχρεωμένος νὰ μένης ἀκίνητος, ριζωμένος στὸ χῶμα! Γιὰ κύτταξε! Οὐ-τε σημασία μοῦ δίνει! Τὸ κωμικὸ εἶναι πὼς καὶ τῶν ἄλλων δράχων τὰ μυαλὰ πῆραιν ἀέρα καὶ περ... περπα... περπα... περπα... περ... "Αγιοὶ Πάντες! Εἶναι... εἶναι... θηρία! "Ημουν ξαπλωμένος στὴν πλάτη ἐνὸς

Τὸ τέρας ἔχωσε τὰ δόντια του
στὸ πόδι τοῦ Κοντοστούπη!

τερατώδους θηρίου!

Καὶ λιποθυμαίει!

Τὸ κορμὶ του γέρνει, κυλάει πάνω στὴ λεία ράχη τοῦ θηρίου, βροντᾷ χάμω καὶ μένει ἀσάλευτο!

Τὰ τεράστια ἔντομα, χωρὶς νὰ δώσουν σημασία στὸ μικρόσωμο ἄνθρωπο, συνεχίζουν τὸ δρόμο τους καὶ χάνονται μέσα σ' ἓνα σύδεντρο.

Περνοῦν μερικὰ λεπτά. Ὁ Κοντοστούπης βογγάει τώρα καὶ ἀναστενάζει καὶ σαλεύει. Συνέρχεται σιγά - σιγά.

«Τόξερα ἐγώ! σκέπτεται. Τόξερα τὶ μὲ περίμενε πάλι! Εἶμαι πάλι... νεκρός! Εἶναι ἡ... εἰκοστή-φορὰ πού πεθαίνω! Εὐτυχῶς πού ἔχω μέσα μου... πολλὰ ψυχὰς ἀλλοιῶς κι' ἐγὼ δὲν ξέρω τὶ θὰ πάθαινα μὲ τὶς συμφορὰς πού μὲ βρίσκουν κάθε τόσο. Πέθανα καὶ σίγουρα βρίσκομαι πάλι: στὴν... Κόλαση. Δὲ μὲ νοιάζει ὅμως... ἔχω ἐπισκεφθῇ τὸν τελευταῖο καιρὸ τόσες φορὰς τὴν Κόλαση, ὥστε ἔχω πιάσει πιά φιλίες μὲ τοὺς... Βελζεβούληδες! Θὰ μὲ περιποιηθοῦν ὅσο μποροῦν!»

Ἀνοίγει σιγά-σιγά τὰ μάτια του καὶ βλέπει πολὺ κοντὰ στὸ πρόσωπό του ἓνα τερατώδες πράσινο πρόσωπο, μὲ γουρλωτὰ μάτια μεγάλα δόντια πού προεξέχουν καὶ κέρατα νὰ εἶναι σκυμμένο ἐπάνω του καὶ τὸν κυττάζει μὲ μεγάλη περιέργεια.

«Εἶμαι στὴν Κόλαση! σκέπτεται πάλι ὁ νάνος. Δὲ χωρεῖ καμμιὰ ἀμφιβολία γι' αὐτό! Κι' αὐτὸς ἐδῶ εἶναι ὁ ἀρ-

χισατανάς! Ξορκισμένους νά-
ναι!»

— 'Αρχισατανά μου!, λέει
φωναχτά ο Κοντοστούπης. Κα-
λώς σὰς βρήκα στην Κόλαση!
Είναι όλα ὅπως πάντα; Τὰ
καζάνια εἶναι γεμάτα πίσσα
καὶ οἱ φωτιὲς ἀναιμμένες κα-
λά; Ἡ πελατεία μεγαλώνει
πάντα; Τὰ κέρατά σου εἶναι
πάντα γερά καὶ καλά ἀκονι-
σμένα; Καὶ ἡ οὐρά σου; Μα-
κραίνει πάντα; Δὲν ξέρεις πό-
σο χάρηκα πού σέ ξαναεἶδα
καὶ πού εἶμαι πάλι στην ἀγα-
πητή μου Κόλαση!

Τὸ πράσινο πρόσωπο θάζει
τὰ γέλια καὶ ξεμακραίνει. Ὁ
Κοντοστούπης ἀνασηκώνεται
στὸν ἀγκῶνα του καὶ βλέπει
ὅτι τὸ πλάσμα πού εἶχε τὸ
ἀπαίσιο ἐκεῖνο πρόσωπο εἶναι
ἕνας πράσινος νάνος, πιό μι-
κρὸς ἀπὸ τὸν Κοντοστούπη!
Κοντά του εἶναι κι' ἄλλοι νά-
νοι πού γελοῦν κι' αὐτοὶ καὶ
χαχανίζουν μὲ τὰ λόγια τοῦ
Κοντοστούπη. Σπὰ χέρια τους
κρατοῦν κάτι ἀντικείμενα μ'
ἕνα δίσκο μπροστά πού ὁ φί-
λος μας δὲν μπορεῖ νὰ κατα-
λάβῃ τί εἶναι.

Βλέποντας πὼς τὰ τερατά-
κια αὐτά εἶναι τοῦ χεριοῦ
του ὁ Κοντοστούπης ἀγριεύει.
Σηκώνεται ἐπάνω, σφίγγει
τὶς μικροσκοπικὲς γροθιὲς του
καὶ λέει μὲ θυμό:

— Τὶ γελάτε ρέ... μπασμέ-
να; Τὶ βλέπετε καὶ γελάτε;
Κανένα θέατρο; Καθῆστε ἡ-
συχὰ γιὰ νὰ μὴ σὰς ἀστράψω
κανένα χαστούκι καὶ δῆτε τὸν
οὐρανὸ σφοντύλι!

Τὰ τερατάκια καταλαβαί-

Ὁ Κοντοστούπης σήκωσε τὸ
ραβδί κι' ἄρχισε νὰ τὸν χτυπάει.

νουν, φαίνεται τὰ λόγια του
γίαισι παύουν νὰ γελοῦν καὶ
τὰ μάτια τους πετοῦν σπίθες
θυμοῦ.

— Δὲν εἴμαστε... μπασμέ-
να!, τοῦ λέει ἕνα ἀπ' αὐτά.
Εἴμαστε / οἱ "Ακα - "Ακα!
Τρομεροὶ πολεμιστές!

— Χά! κάνει ὁ Κοντοστού-
πης περιφρονητικά. "Ακα-Α-
κα! Χαρά στὸνομα! Ἐγὼ εἶ-
μαι ὁ Κοντοστούπης κι' εἶμαι
πιὸ τρομερὸς κι' ἀπὸ σὰς!

Τὸ τερατάκι, ὁ "Ακα - "Α-
κα, τοῦ δείχνει τότε τὸ πραγ-

ματάκι με το δίσκο και του λέει:

— Ξέρεις τι είναι αυτό;

— "Όχι!", απαντάει ο φίλος μας. Κι' ούτε μ' ενδιαφέρει!

— Σ' ενδιαφέρει και πολύ μάλιστα! Κύτταξε!

Και ο "Ακα - "Ακα στρέφει το δίσκο του προς ένα δέντρο. Μια άνταύγεια ξεκινάει από το δίσκο και αγγίζει το δέντρο, που καίγεται μέσα σε μια στιγμή σαν πυροτέχνημα και γίνεται στάχτη!

"Επειτα και πρηνό ο Κοντοστούπης προλάβει να συνέλθει από την έκπληξη και τον τρόμο του, ο "Ακα - "Ακα κάνει να στρέψει το τραμερό όπλο του προς το μέρος του.

Ο Κοντοστούπης νοιώθει την καρδιά του να κλωτσάει μέσα στο στήθος του σαν άφηνισμένο μπουγάρι, αφήνει ένα μακρόσυρτο βογγητό και σωριάζεται πάλι λιπόθυμος!...

Ίπτάμενα Τέρατα!

ΣΤΟ μεταξύ, ο Ύπεράνθρωπος ο Κεραυνός κι' η Άστραπη χαμηλώνουν γοργά και προσγειώνονται στο άστρο "Αγκάρ, πάνω σ' ένα βουνό. Εκεί κάνουν ένα σύντομο πολεμικό συμβούλιο και ο Ύπεράνθρωπος λέει:

— Για να πετύχουμε στην απόστολή μας που είναι να συγκεντρώσουμε πληροφορίες για τους κατοίκους αυτού του άστρου πρέπει να χωρίσουμε και να πάρη ο καθένας διαφορετικό δρόμο. Θα

βρισκόμαστε όμως σε αδιάκοπη επαφή μεταξύ μας, ώστε αν συμβη τίποτα σ' έναν από μας, να το μάθουν αμέσως οι άλλοι. Έτσι, Άστραπη, θα τραβήξεις προς τον κάμπο εκείνον εκεί με τα βράχια και τα δέντρα. Έσύ, Κεραυνέ, θα ακολουθήσεις την αντίθετη κατεύθυνση. Έγώ θα ανέβω στην κορυφή του βουνού και θα κατεβώ από την άλλη μεριά. Έμπρός!

Με μια έκτίναξη, οι τρείς Ύπεράνθρωποι απογειώνονται και ακολουθούν διαφορετική πορεία ο καθένας.

Ο Ύπεράνθρωπος ανεβαίνει πετώντας στην κορυφή του βουνού και προσγειώνεται εκεί για να ρίξει μια ματιά στους κάμπους γύρω.

Βλέπει κάτω, μακριά, δάση και βράχια και πολλά μικρά ήφαιστεια και κάτι μεγάλα μαύρα ζώα με γυαλιστερή πλάτη να κυκλοφορούν ανάμεσά τους με μεγάλη γρηγοράδα και ευκινησία.

Έτοιμάζεται να απογειωθεί και να κατεβή εκεί, όταν ακούει πίσω του μια φωνή να διατάζει:

— Μείνε ακίνητος! Μη σάλεις αν δε θέλεις να πεθάινεις!

Ξαφνιασμένος ο Ύπεράνθρωπος γυρίζει και βλέπει μια μικρή ομάδα από μικρόσωμα πράσινα τέρατα σαν εκείνα που είχαν πλησιάσει τον Κοντοστούπη!

Κρατούν στα χέρια τους τα παράξενα όπλα τους με το δίσκο και τα προτείνουν άπει-

ληπτικά πρὸς τὸ μέρος του.

— Ποιοὶ εἰστε καὶ τί θέλετε; ρωτᾷ ὁ Ὑπεράνθρωπος. Τί εἶναι αὐτὰ πού κρατᾶτε...

Πρὶν προλάβῃ νὰ ἀποτελεῖ-
-ώσῃ τὴ φράσι του, τρία ἀπὸ
τὰ τερατάκια, τοὺς "Ακα - "Α-
κα, μὲ τεράστια πηδήματα
πού θὰ τὰ ζήλευε ἀκόμα κι' ὁ
Τσιτσιτσιπ ρίχνονταν ἐναντίον
του καὶ τὸν ἀρπάζουν ἀπὸ τὰ
μπράτσα!

Ἡ δύναμι τῶν μικροσκοπι-
κῶν αὐτῶν πλασμάτων εἶναι
καταπληκτική. Ὁ Ὑπεράν-
θρωπος νοιώθει τὰ δάχτυλά
τους νὰ σφίγγουν σὰν τανά-
λιες τοὺς μυῶνες του καὶ δια-
περαστικούς πόνους νὰ τοῦ
μαχαιρώνουν τὰ μπράτσα!

Σαλεύει τὰ χέρια του γιὰ
ν' ἀπαλλαγῇ ἀπὸ τοὺς "Ακα-
"Ακα, μὰ αὐτοὶ μένουν κολλη-
μένοι πάνω του σὰν στρείδια!

Τότε ὁ Ὑπεράνθρωπος ἀκού-
-θει σηκώνει τὰ χέρια του καὶ
τὰ χτυπᾷ μὲ δύναμι χάμω.
Μαζὶ μὲ τὰ χέρια του χτυ-
ποῦν χάμω καὶ τὰ τερατάκια
μὲ τόση φόρα ὥστε τὰ κορμιά
τους ἀκρωτηριάζονται! Πέ-
φτουν νεκρά, ἐνῶ ἀπὸ τίς πλη-
γὰς πους τρέχει πράσινο αἷ-
μα!

Ἀπὸ τὰ στήθη τῶν ὑπόλοι-
πων "Ακα - "Ακα ἀναπηδοῦν
κραιγὰς πρόμου φρίκης καὶ
λύσσα.

Ὅλοι μαζὶ στρέφουν τοὺς
δίσκους τοὺς πρὸς τὸν Ὑπε-
ράνθρωπο. Ἀνταύγειες. βγαί-
-νουν ἀπὸ τοὺς δίσκους καὶ
τὸν ἀγγίζουν καὶ ὁ ἥρωάς
μας ἀφήνει ἕνα οὐρλιαχτὸ πρό-
-νου.

Εἶναι σὰν νὰ τὸν εἶχαν ρί-
-ξει ξαφνικά μέσα σ' ἕνα ἀ-
-ναμμένο καὶ πυρακτωμένο
φούρνο! Τὸ κορμὶ του ὁλό-
κληρο φλογίζεται καὶ κοκκι-
νίζει! Ἡ ἀνάσα του πιάνεται
καὶ τὰ πνευμόνια του πονοῦν,
καθὼς εἰσχωρεῖ σ' αὐτὰ κα-
φτὸς ἀέρας! Τὰ μάτια του
τσούζουν καὶ γεμίζουν δά-
κρυα!

Ἐνα τρίξιμο διαπεραστικὸ
ἀκούγεται πίσω του. Ἐνας
βράχος, πού ἦταν ἕνα μέτρο
μακριὰ του διαστελλεται κά-
τω ἀπὸ τὴν τρομακτικὴ θερ-
μότητα πού ἀναπτύσσεται πυ-
ρακτώνει καὶ σκάζει στὰ
δυό!

«Ἄν τὸ σῶμα μου σκέπτε-
ται ὁ Ὑπεράνθρωπος μὲ τρό-
μο, δὲν ἦταν προικισμένο μὲ
ὑπερφυσικὴ ἀντοχή, θὰ εἶχε
γίνει τώρα κάρβουνο! Τί τρο-
μερὰ ὄπλα!...»

Ἡ θερμότητα ἐλαττώνεται
τώρα κάπως. Ὁ Ὑπεράνθρω-
πος παίρνει μιὰ βαθειὰ ἀνάσα
καὶ συσπειρώνεται! γιὰ νὰ ἐ-
πιτεθῇ ἐναντίον τῶν "Ακα -
"Ακα.

Καινούργιες ὁμοῦς ἀνταύ-
γειες ἀναπηδοῦν ἀπὸ τὰ ἀλλό-
κοτα ὄπλα τῶν καποίκων τοῦ
Ἀγκὰρ καὶ ἀγγίζουν τὸν Ὑ-
περάνθρωπο ἀναπτύσσοντας
τώρα μεγαλύτερη θερμότη-
τα! Τὸ κορμὶ του φλογίζεται
καὶ κοκκινίζει πάλι! Πρὶν ἢ
θερμότητα ἐλαττωθῇ, οἱ "Ακα
- "Ακα χρησιμοποιοῦν πάλι
καὶ πάλι καὶ πάλι τὰ ὄπλα
τους, βομβαρδίζοντας τὸ κορ-
μὶ τοῦ φίλου μας μὲ τίς τρο-

μακτικά θερμές ακτινοβολίες τους!

‘Ο Υπεράνθρωπος δὲν μπορεῖ νὰ κρατήσῃ ἄλλο! Τὸ κορμὶ του μοιάζει τώρα μὲ πυρωμένο σίδερο! Τὸ μυαλό του εἶναι ἕνας φούρνος ὅπου οἱ σκέψεις στροβιλίζονται σὰν μαινόμενες φλόγες! ‘Η ἀντοχή του ἐξαντλεῖται! ‘Ο κόσμος γύρω του σκοτεινιάζει καὶ ὁ μεγαλύτερος ἥρωας ὅλων τῶν χωρῶν καὶ ὅλων τῶν ἐποχῶν χάνει τὴν αἰσθήσεις του!...

‘Η ‘Αστραπὴ καὶ οἱ “Ακα - “Ακα

ΗΑΣΤΡΑΠΗ προσγειώνεται ἀπαλὰ μέσα σὲ μιὰ κοιλάδα ὅχι πολὺ μακριὰ ἀπὸ τὸ δουνό. Στέκεται ἐκεῖ, ἀνάμεσα στοὺς βράχους καὶ τὰ δέντρα, μὲ τὸ αὐτὸ στημένο, κυττάζοντας ἀλόγιστα μὲ προσοχή.

Τὸ μέρος φαίνεται ἔρημο, μὰ τὸ ἐνστικτο τῆς Κόρης τοῦ Υπεράνθρωπου τῆς λέει ὅτι δὲν εἶναι ἀληθινό. Κάτι, κάποιος ἢ κάποιοι, βρίσκονται ἐκεῖ κοντὰ καὶ παραμονεύουν παρακολουθώντας τὴν κινήσεις της. Τὸ διαισθάνεται αὐτό, ἀλλὰ δὲν ξέρει πρὸς ποῖο μέρος νὰ στραφῇ ποῖα κατεύθυνσι νὰ ἀκολουθήσῃ.

Καθὼς στέκεται ἐκεῖ διστάζοντας, τὸ βλέμμα της σταματᾷ σὲ μιὰ σειρὰ ἀπὸ παράξενους, λείους γυαλιστεροὺς, μαύρους βράχους.

Τοὺς κυττάζει παραξενεμένη. Δὲν τῆς φαίνονται φυσικοί.

Πηγαίνει κοντὰ τους μὲ ἀργὰ διστακτικὰ βήματα καὶ τοὺς ἐξετάζει μὲ μεγαλύτερη προσοχή.

Ναί! Δὲν εἶναι βράχοι! εἶναι... εἶναι...

Μ’ ἕνα μεγάλο πῆδημα τραβιέται πίσω. Εἶναι ζῶα! Μεγάλα ζῶα ἢ ἔντομα μὲ μαύρο κελυφος, ποὺ μοιάζουν μὲ βράχους καθὼς εἶναι καθισμένα ἐκεῖ, ζαρωμένα στὸν ἑαυτό τους!

Τὶ ζῶα εἶναι αὐτά; Εἶναι ἐπικίνδυνα; Εἶναι ἀκίνδυνα; Νὰ πάῃ κοντὰ τους καὶ νὰ κἀνὴ μιὰ δοκιμὴ;

Ξαφνικὰ καθὼς ἡ ‘Αστραπὴ κάνει τὴν σκέψιν αὐτὴν, πίσω ἀπὸ βράχους καὶ θάμνους ἀναπηδοῦν δεκάδες “Ακα - “Ακα, ποὺ οὐρλιάζοντας ἀνατριχιαστικά, ρίχνονται πάνω στὰ ζῶα καὶ καθίζουν στὴν πλάτη τους!

Τὰ μαύρα τερατώδη ζῶα σηκώνονται καὶ ἡ ‘Αστραπὴ ἔχει τώρα μπροστὰ της ἕναν ἀλλόκοτο καὶ ἀπαίσιο στρατό, ἕνα ἐκπληκτικὸ καὶ ἀπίθανο ἵππικόν.

Οἱ “Ακα - “Ακα προτείνουν τὰ πιστόλια - δίσκους ποὺ κρατοῦν πρὸς τὸ μέρος της καὶ ἕνας ἀπ’ αὐτοὺς λέει:

— Μείνε ἀκίνητη! Εἶσαι στὴ διάθεσί μας! Μιὰ κίνησί σου, ἡ παραμικρὴ θὰ σοῦ στοιχίσῃ τὴ ζωὴ! Μὴ φέρῃς καμμιὰ ἀντίστασι, ὅταν θὰ σὲ

αίχμαλτωτίσουμε!

Κάνει ένα νόημα και μερικοί από τους "Ακα - "Ακα πηδούν από τα τερατώδη αλογά τους προς το μέρος της "Αστραπής.

Το κοριτσάκι όμως είναι πιο γοργό και πιο λυγρό. Μ' ένα πλάγιο πήδημα αποφεύγει την επίθεσι των μικρόσωμων περάτων, ενώ οι μικρές μά θαυματουργές γροθιές της κινούνται τόσο γοργά, ώστε το μάτι δυσκολεύεται να ακολουθήσει τις κινήσεις της!

Δυο "Ακα - "Ακα χτυπημένοι στο κεφάλι, τάξιδούν δεκα μέτρα μακριά και σωριάζονται χάμω νεκροί. "Άλλος ένας, που δέχτηκε μια κλωτσιά στα μαλακά πηγάινει και πέφτει πάνω σ' ένα από τα ζώα και μένει εκεί σπαρτάρώντας και βογγώντας!

Οι υπόλοιποι, αφήνοντας κραυγές τρόμου, γυρίζουν πίσω στ' αλογά τους πανικόβλητοι!

Τότε, από τα πιστόλια - δίσκους των "Ακα - "Ακα αναπηδούν φωτεινές ανταύγειες και αγκαλιάζουν το κοριτσάκι.

"Η "Αστραπή σφαδάζει! Το κορμί της πυρακτώνεται και κοκκινίζει, ενώ ο αέρας γύρω της γίνεται τόσο καφτερός, ώστε δεν μπορεί να αναπνεύσει! Τα πνευμόνια της φλογίζονται και καίνε! Τα μάτια της τσούζουν και πονούν και γεμίζουν δάκρυα! "Άπο το λαιμό της βγαίνει μια βρα-

χνή, σπασμένη κραυγή πόνου!

Θέλει να κινηθεί, μά δεν μπορεί! Θέλει να χτυπήσει χάμω τα πόδια της για να απογειωθεί και να απαλλαγεί από το μαρτύριο αυτό, μά της είναι αδύνατο! Θέλει να όρμήσει εναντίον των "Ακα - "Ακα και να συντρίψει κι' αυτούς και τα όπλα τους και τα τερατώδη ζώα τους, μά τα μέλη της δεν υπακούουν στη θέλησή της!

«Θεέ μου! σκέπτεται με απόγνωση ενώ το κάπνισμα γίνεται όλο και πιο έντονο στο σώμα της. Τι τρομερά πλάσματα είναι αυτά; Και τι καταπληκτικά όπλα; "Αν έμένα με κάνουν να υποφέρω τόσο πολύ, έναν κοινό άνθρωπο θα τον καίνε μέσα σε λίγες στιγμές! "Αλλοίμονο στην "Ανθρωπάτητα, αν τα όντα αυτά επιτεθούν μια μέρα εναντίον της Γης!...»

Τα μάτια της θαμπώνουν πώρα και το μυαλό της παύει σχεδόν να λειτουργή!

"Απο τους δίσκους των "Ακα - "Ακα εξακολουθούν να βγαίνουν οι παρὰξενες ανταύγειες και να τυλίγουν το κορίτσι κάνοντας τη θερμότητα γύρω από το σώμα της να γίνεται όλο και πιο μεγάλη και πιο ανυπόφορη!

Ξαφνικά, η Κόρη του "Υπερανθρώπου νοιώθει να την τυλίγουν πυκνά, μαύρα σκοτάδια.

Χάνει τις αισθήσεις της και σωριάζεται χάμω λιπόθυμη!

Ἰπτάμενο... ἱππικό!

Ο ΚΕΡΑΥΝΟΣ διατρέχει ἐκείνη τὴ στιγμή μιὰ μικρὴ κοιλάδα ὅπου ἔναι ποταμάκι κυλάει εἰρηνικά τὰ νερά του ἀνάμεσα σὲ καταπράσινα δέντρα.

Μερικὲς ἑκατοντάδες πρὸ πέρα, δυὸ μικροσκοπικὰ ἡφαίστεια τινάζουν πρὸς τὸν οὐρανὸ στήλες καπνοῦ καὶ φωτιάς.

Ἐκτὸς ἀπὸ αὐτό, τὸ μέρος ἐκεῖνο εἶναι ἥσυχο καὶ ἔρημο. Ὁ Κεραυνὸς δὲν συναντᾷ τίποτα, κανένα πλάσμα στὸ δρόμο του.

«Περίεργο!», σκέπτεται. Μὴ πῶς κάνωμε λάθος; Μήπως δὲν εἶναι αὐτὸ τὸ ἄστρο Ἀγκάρ καὶ προσγειωθήκαμε κατὰ λάθος σὲ ἄλλο ἄστρο; Ποῦ εἶναι οἱ πόλεις ὅπου μένουν οἱ κάτοικοί του ποῦ εἶναι οἱ πολεμικὲς προετοιμασίες τῶν ὄντων ποῦ πρόκειται νὰ ἐπιτεθοῦν ἐναντίον τῆς Γῆς; Δὲ βλέπω οὔτε σπίτια οὔτε ἐργοστάσια οὔτε στρατόπεδα, οὔτε πλανητόπλοια! Μήπως...»

Σταματᾷ ἀπότομα καὶ συσπειρώνεται πίσω ἀπὸ ἕνα βράχο. Μπροστὰ του, σὲ ἀπόστασι ἰδέκα μόνον μέτρων βλέπει ἕνα μικρόσωμο πλάσμα ἕνα πράσινο τέρας μὲ κέρατα καὶ μυτερὰ μεγάλα δόντια νὰ περπατᾷ κρατῶντας στὸ χέρι του ἕνα μικρὸ ἀντικείμενο ποῦ καταλήγει σ' ἕνα δίσκο.

Τὸ τερατάκι, ὁ Ἄκα - Ἄκα ἀνεβαίνει μὲ μικρὰ γοργὰ πη-

δήματα στὴν πλαγιὰ ἐνὸς λόφου στὰ ριζὰ τοῦ μεγάλου βουνοῦ.

Ὁ Κεραυνὸς τὸ ἀκολουθεῖ, χρησιμοποιοῦντας τοὺς κορμούς τῶν δέντρων τοὺς θάμνους καὶ τὰ βράχια γιὰ νὰ κρύβεται κάθε τόσο καὶ νὰ μὴν τραβήξῃ τὴν προσοχὴ του.

Προχωροῦν ἔτσι γιὰ λίγο, ἀνεβαίνοντας πάντα στὸ βουνό. Ὁ Ἄκα - Ἄκα προχωρεῖ ἀμέριμνος καὶ τίποτα στὶς κινήσεις του δὲ δείχνει ὅτι ἔχει ἀντιληφθῇ πῶς τὸν παρακολουθοῦν.

Ξαφνικά, ὅμως σταματᾷ καὶ ἀφήνει μιὰ μακρόσυρτη διαπεραστικὴ κραυγὴ. Τὴν ἴδια στιγμή, δέκα τουλάχιστον ὅμοια τερατάκια πηδοῦν ἀπὸ δέκα διαφορετικὲς μεριὲς καὶ ρίχνονται πάνω στὸν Κεραυνό.

Τὸν ἀρπάζουν ἀπὸ τὰ μπράτσα καὶ ἀπὸ τὰ πόδια μὲ τὰ μυῶδη δυνατὰ χέρια τους καὶ τὸν τραβοῦν ἀπότομα.

Ὁ Γυιὸς τοῦ Ὑπερανθρώπου χάνει τὴν ἰσορροπίαν του καὶ κυλάει χάμω παρασύροντας στὸ πέσιμό του καὶ τοὺς Ἄκα - Ἄκα!

Αὐτὸ ποῦ ἐπασχολουθεῖ εἶναι ἀνώτερο κάθε περιγραφῆς. Ὁ Κεραυνὸς συσπᾷ μὲ μανία τὰ μέλη του γιὰ νὰ τινάξῃ τοὺς ἀντιπάλους του, μὰ αὐτοὶ εἶναι γερὰ γαντζωμένοι ἐπάνω του καὶ τὰ δάχτυλά τους τὸν σφίγγουν τόσο δυνατά, ὥστε κάνουν τὸ σῶμα του νὰ πονή!

Σὲ κάθε κίνησι ὁμῶς τοῦ

Κεραυνού, ένας από τους "Ακα - "Ακα χτυπάει σ' ένα βράχο ή στον κορμό ενός δένδρου και τραυματίζεται ή σκοτώνεται παρατώντας το παιδί. Μά την ίδια στιγμή, ένα άλλο τερατάκι πηδάει πίσω από ένα θάμνο και παίρνει τη θέση εκείνου που σκοτώθηκε ή τραυματίστηκε!

Ο Κεραυνός καταλαβαίνει πως ή πάλη αυτή είναι προσωρισμένη να καταλήξει σε νίκη των τεράτων και αποφασιίζει να κάνει κάτι άλλο, πιο τολμηρό και κάπως απίθανο.

Συσπειρώνεται γύρω από τον έαυτό του και καταφέρνει να μισσηκωθεί. Για μερικές στιγμές μένει έτσι άκινητος, μισοκαθισμένος Δεν αντιστέκεται, καθόλου τώρα και το κάνει αυτό για να κερδίση δυνάμεις.

Όταν ξεκουράζεται κάπως και ή ανάσα του χάνει το λαχάνιασμα που είχε πάρει από την πάλη, το παιδί - θαύμα συγκεντρώνει όλες τις δυνάμεις του και τεντώνει απότομα τα γόνατά του.

Αυτό που συμβαίνει τώρα είναι κωμικό και τραγικό μαζί. Ο Κεραυνός απογειώνεται και... πετάει στον αέρα, με δέκα "Ακα - "Ακα κρεμασμένους από τα διάφορα μέλη του κορμιού του!

Από τα στήθη των τεράτων βγαίνουν κραυγές τρόμου και φρίκης! Τα γουρλωτά μάτια τους γουρλώνουν περισσότερο και τα στόματά τους με τα μεγάλα άπαίσια δόντια ανοιγοκλείνουν σπασμωδικά.

Στον πανικό που τους κυριεύει, οι "Ακα - "Ακα παρατούν τον Κεραυνό και πέφτουν. Πέφτουν με όρμη χτυπούν, με δρόντο πάνω σε βράχια ή στο χώμα και μένουν εκεί ασάλευτοι νεκροί με τα κορμιά τσακισμένα!

Χαμογελώντας θριαμβευτικά, ο Κεραυνός διαγράφει κύκλους στον αέρα πάνω από τους "Ακα - "Ακα.

Και τότε βλέπει να προβάλουν κάτι παράξενα μεγάλα ζώα με λεία γυαλιστερή και μαύρη ράχη. Στη ράχη τους είναι καθισμένα τερατάκια, "Ακα - "Ακα κρατώντας τα πιστόλια - δίσκους τους.

«Τι πλάσματα είναι αυτά! μουρμουρίζει ο Κεραυνός. Δεν είναι δυνατόν αυτά τα πρωτόγονα όντα να έχουν τα μέσα να απειλήσουν τη Γή!... Κάνανε λάθος, σίγουρα, και...»

Σωπαίνει. κατάπληκτος, μπροστά στο απίστευτο θέαμα που αντικρύζουν τα μάτια του.

Η λεία γυαλιστερή ράχη των τερατωδών ζώων ανασηκώνεται και φτερά βγαίνουν από τη μία και την άλλη μεριά! Μεγάλα φτερά έντομων που σαλεύουν με καταπληκτική ταχύτητα βουίζοντας σαν αεροπλάνα.

Τα ζώα, με τους "Ακα - "Ακα πάντα στη ράχη τους σηκώνονται στον αέρα!

Πετούν γοργά προς το μέρος του και, πριν αυτός προλάβη να συνέλθη από την έκπληξί του και να αντιδράση,

τὸν περικικλῶνουν ἀπ' ὅλες
τὶς μεριές.

Ἀπὸ τοὺς δίσκους ποὺ κρα-
τοῦν οἱ Ἄκα - Ἄκα ἀναπη-
δοῦν φωτεινὲς ἀνταύγειες καὶ

Οἱ Ἄκα - Ἄκα ἐπετέθη-
σαν, μὰ οἱ Ὑπεράνθρωποι
αὐτὴ τὴ φορά ἦσαν ἄτρω-
τοι! Ὁρμησαν ἐναντίον
τοὺς ἔσπασαν τὶς γραμ-
μὲς τοὺς καί...

τὸν ἀγγίζουσ. Τὸ κορμί τοῦ
Κερανοῦ συσπάται στὸν ἀέ-
ρα, σὰν νὰ τὸ εἶχαν ξαφνικὰ
κλείσει μέσαι σὲ πυρῶμένο
φούρνο! Ἡ ἀνάσα του πιάνε-
ται καὶ τὰ μῦτια του καίνε
καὶ θαμπώνουν!

Πέφτει γαργὰ πρὸς τὸ ἔδα-
φος, νοιώθοντας ἀναικούφισι,
καθὼς τὸν ἀγγίζει στὸ πέρα-
σμά του ὁ δροσερὸς ἀέρας.
Προσγειώνεται βαρεῖα πάνω
στὸ βουνό, ἐνῶ τὸ ἱπτάμενο
ἱππικὸ τὼν Ἄκα - Ἄκα κα-
πεθαίνει γοργὰ γιὰ νὰ τὸν
ἀποτελειώσῃ!

Κάνει μερικά βήματα τρεκλίζοντας καί... πέφτει στο κενό! Πέφτει μέσα σε μία μεγάλη μαύρη τρύπα ανοιγμένη στο έδαφος! Πέφτει γοργά χωρίς να έχη τη δύναμη να σταματήσει, πέφτει πέφτει ολοένα!...

Κοντοστούπης
έναντίον "Ακα - "Ακα

ΜΑ κι' ο καημένος ο Κοντοστούπης δεν περνάει καλύστερες στιγμές. Βλέπει τον "Ακα - "Ακα να καίη το δέντρο με το πιστόλι - δίσκο του καί να το στρέψη έπειτα έναντίον του!

— Μή αδελφούλη μου!, ξεφωνίζει ο νάνος. Μή, γλυκειέ μου "Ακα - "Ακα! Μή, όμορφο πλασματάκι μου! "Αν μου ρίξης, θα με κάψης καί τότε... θα πάθω συγκοπή! Καταλαβαίνεις τι σημαίνει αυτό; Θα έχεις τύψεις σ' όλη σου τη ζωή! Θα λές: «"Αχ! Γιατί να σκοτώσω εκείνο τ' όμορφο παλληκάρι που ήρθε εδώ από τη Γή καί βρήκε...»

Ο "Ακα - "Ακα χαμηλώνει το πιστόλι του.

— Από τη.. Γή; ρωτάει κατάρληκτος.

— Από τη... Γή; λένε κι' όλοι οι άλλοι μαζί.

— Ναί!, λέει ο Κοντοστούπης. Από τη Γή, αδελφάκια μου! Από τη Γή, "Ακα - "Ακαίκα μου! Μή φοβάσαστε όμως! Δέ θα σάς... πειράξω! Δέ θα σάς κάνω κακό! Σας

συμπάθησα, βλέπετε, καί δέν μπορώ νά...

— Πάψε!, του λέει άγρια ο "Ακα - "Ακα. Είσαι πολύ φλύαρος! "Αν έξακολουθήσης νά φλυαρής θα σε σκοτώσω!

— "Οχι καλέ μου!, τραυλίζει ο νάνος. "Οχι χρυσέ μου! Θα πάω νά μιλάω! Θα τό βουλώσω τό στόμα μου! Θα τό... ράψω με κλωστή για νά μή ξαναβγή λέξι από αυτό, άφού σε ένοχλεί ή μιλιά μου! Ναί! Αυτό θα κάνω! Θα τό μπουκώσω με χώμα καί χαλίκια καί θα τό ράψω! Θά...

— Πάψε!, ούρλιαζει ο "Ακα - "Ακα. Δέ θα μιλάς παρά μόνο όταν σε ρωτάω! "Ηρθες από τη Γή;

— Ναί!, άπαντάει ο Κοντοστούπης. Ναί, νά σε χαρώ...

— Μόνος σου:

Ο Κοντοστούπης δέ θέλει νά προδώση τούς φίλους του. Ταυτοχρόνως, όμως φοβάται μήπως τά τέρατα καταλάβουν ότι τούς λέει ψέματα.

— Ν...ναί!, άπαντάει. Δηλαδή, ήρθα μόνος μου! Δηλαδή, δέν ήρθα με άλλους μαζί! Δηλαδή...

— Φτάνει! Τι ήρθες νά κάνης εδώ;

— Έ; κάνει ο νάνος. Τι ήρθα νά κάνω; Έλα ντέ! Τι ήρθα νά κάνω; Τό ξερό μου τό κεφάλι φταιει καί κανένas άλλος! Θα ήμουναι τώρα ξαπλωμένος στην πολυθρόνα μου διαβάζοντας μια έφημερίδα καί τρώγοντας σοκολάτες! Καί νά πού...

— Τι ήρθες νά κάνης εδώ;

ρωτάει πάλι άγρια ο "Ακα - "Ακα. Σώπα! Μην άπαντάς! Θά με κάνης νά χάσω την ύπομονή μου με τη φλυαρία σου και νά σε σκοτώσω! Θά σε πάω στο βασίλιά μας που έβρει τον τρόπο νά σε κάνη νά μιλήσης!

Γυρίζει και λέει κάτι στους άλλους σε μιάν άγνωστη γλώσσα κι' έπειτα λέει πάλι στον Κοντοστούπη:

— Προχώρει! Θ' άνεβούμε στο βουνό οί δυό μας! Πρόσεξε όμως! "Αν δοκιμάσης νά ξεφύγης, θά σε σκοτώσω!

— Έντάξει, άδελφάκι μου! τραυλίζει ο νάνος. Δεν κόβω καλύτερα τά πόδια μου παρά νά δοιμάσω νά ξεφύγω; Άλλωστε μου άρέσει ή παρέα σου!

Άνεβαίνουν στην πλαγιά του βουνού και σε λίγο χάνονται από τά μάτια των άλλων.

Ο Κοντοστούπης, καθώς βαδίζει δυο δήματα μπρός από τον "Ακα - "Ακα, είναι δυθισμένος σε μαύρες σκέψεις για τó σκοτεινό μέλλον που τον περιμένει.

Έτσι δεν προσέχει μπροστά του και σκοντάφτει σε μιá πέτρα. Παραπατάει χάνει την ίσορροπία του κάνει νά πέση μπροστά, συγκρατιέται μιά γέρνει έπειτα πρós τά πίσω και πέφτει πάνω στον "Ακα - "Ακα με τόση φόρα ώστε τó πιστόλι - δίσκος ξεφεύγει από τó χέρι του τέρατος και τινάζεται μακριά!

Την επόμενη στιγμή, ό "Ακα - "Ακα κι' ό Κοντοστούπης

κυλιώνται χάμω και συμπλέκονται σε μιá τρομακτική μονομαχία ζωής και θανάτου!

— "Αγιοι Πάντες!, ξεφωνίζει ό νάνος με την ψυχή στο στόμα από τον πρόμο. Με σκοτώνουν! Μου έπετέθηκαν μπαμπέσικα από πίσω και μου φάγανε τή ζωή και τά νιάτα! "Αγιοι Πάντες μου, έρχομαι τώρα κι' έγώ νά καθήσω άνάμεσά σας, γιατί σίγουρα ό Θεός θά με κάνη... άγιο για τά μαρτύρια που έχω τραθήξει! Με σκοτώσανε και πάω! Και δε φτάνει αυτό! Άφού σκοτώσανε τó σώμα μου, θέλουν τώρα νά κρατήσουν στη Γή και την ψυχούλα μου, για νά τή βασανίσουν κι' αυτή!... Άσε με, για νά μη με κάνης και ξεχάσω τούς... κανόνες τής καλής συμπεριφοράς!

"Οπου πέφτει...
ράβδος!

Σ ΙΓΟΥΡΟΣ πώς είναι νεκρός, ό νάνος άψηφάει τώρα τον κίνδυνο! Δέ φοβάται πιά! Άρπάζει τον "Ακα - "Ακα από τó ένα χέρι κι' από τó σβέρκο, έφαρμόζει μια λαβή ζίσουζίτσου και τον άναγκάζει νά τον παρατήση!

— Έλευθερώθηκα!, φωνάζει και τινάζεται όρθιος. "Η ψυχή μου τώρα θ' άνεβή στον ούρανό σαν περιστέρακι! Ωχ! Με μαχαίρωνουν!

Ο "Ακα - "Ακα, αφρίζοντας από λύσσα ρίχνεται έναντίον του μ' ένα τεράστιο πήδημα, τον άρπάζει από τó πρό-

δι καὶ τόν... δαγκώνει μὲ ἀπίστευτη ἀγριότητα!

Ὁ Κοντοστούπης σπαιρταράει ἀπὸ τὸν πόνο.

— "ὦωωχ!", οὐρλιάζει. Μανούλα μου! Παναγίτσα μου! Θεούλη μου! Χριστουλάκη μου! Ἄγιοι Πάντες μου! Τρέξτε ὅλοι μαζί νὰ μὲ σώσετε ἀπὸ τὸ μαχαιροβγάλτη αὐτὸ φονιά! "ὦωωωχ! Πεθαίνω πάλι! Ἡ ψυχούλα μου πεθαίνει γιὰ δεύτερη φορά! Καὶ τί θὰ γίνη ἂν ἡ ψυχούλα μου δὲν ἔχει κι' αὐτὴ ψυχούλα; Ποιὸς θὰ πετάξῃ στὸν οὐρανὸ ὅπου μὲ περιμένει ὁλόκληρος ὁ παράδεισος... σημαιοστολισμένος; "ὦωωωχ!

Τὰ χέρια του σαλεύουν σπασμωδικά. Τὸ κεφάλι του γέρνει πρὸς τὸ κεφάλι τοῦ "Ακα - "Ακα μὲ τὸ στόμα ἀνοιχτὸ καὶ ὁ νάνος... δαγκώνει τὸ τέρας στὸ αὐτί! Τὴν ἴδια στιγμή ὅμως τραβιέται πίσω μὲ μιὰν ἐκφρασιὶν συχασιᾶς στὸ κωμικὸ πρόσωπό του!

— Φτοῦ! κάνει. Φτοῦ! Φτοῦ! Μόλυναι τὸ στάμα μου! Δάγκωσαι, πράσινο κρέας! Φτοῦ!

Ὁ "Ακα - "Ακα τραβάει τὰ δόντια του ἀπὸ τὸ πόδι τοῦ Κοντοστούπῃ καὶ ἐτοιμάζεται νὰ τὸν δαγκώσῃ στὸ λαγυρό! Ὁ νάνος τραλλὸς καὶ ἐξαλλὸς ἀπὸ τρόμο καὶ πόνο, τραβιέται πίσω, σκοντάφτει καὶ πέφτει!

Καθὼς κάνει νὰ στηριχθῇ χάμω, τὸ χέρι του πιάνει ἕνα ξερόκλαδο πεσμένο ἐκεῖ! Ἐνστικτωδῶς τὸ ἀρπάζει, τὸ σηκώνει καὶ χτυπάει μ' αὐτὸ στὸ κεφάλι τὸν "Ακα - "Ακα!

Τὸ τερατάκι τραβιέται πίσω οὐρλιάζοντας ἀπὸ τὸν πόνο, ἐνῶ πράσινο αἷμα κυλάει ἀπὸ τὸ χτυπημένον κεφάλι του!

Ὁ Κοντοστούπης μὲ καινούργιο θάρρος, σηκώνεται καὶ τὸ ραβδί του ἀνθεοκατεβαίνει γαργά, χτυπώντας τὸ τερατάκι μὲ δύναμι στὸ κεφάλι καὶ στὸ κορμί. Στὸ τέλος, ὁ "Ακα - "Ακα τὸ βάζει στὰ πόδια πανικὸβλήτητος καὶ χάνεται ἀνάνευστα στοὺς θάμνους καὶ στὰ βράχια πρὸς τὸν κάμπο κάτω!

— Ἀχά!, κάνει ὁ νάνος τρέμοντας ὁλόκληρος ἀπὸ τὴν ταραχὴν του. Σιὸ ἄρεσε τὸ ξύλο; Ἦθελες νὰ τὰ βάλῃς μὲ τὸν Κοντοστούπῃ, ἔ; Χά, χά, χά! Ὅπου δὲν πίπτει λόγος πίπτει ῥάβδος! Θὰ σὲ κυνηγήσω τώρα καὶ θὰ σὲ ἀποτελειώσω, παλιότερας!

Καὶ τὸ βάζει στὰ πόδια πρὸς τὴν... ἀντίθετη κατεύθυνσι ἀπὸ ἐκείνην ποὺ εἶχε ἀκολουθήσει ὁ "Ακα - "Ακα! Ἀνεβαίνει πρὸς τὴν κορυφὴν τοῦ βουνοῦ, ματωμένος μωλωπισμένος, ἰδρυμένος, τσακισμένος, ἰδρωμένος, τσακισμένος.

Ξαφνικὰ πίσω ἀπὸ κάτι θάμνους βλέπει μιὰ μαριμάρην δεξαμενὴν, γεματὴ μὲ πεντακάθαρο, νερό. Δυὸ "Ακα - "Ακα παίρνουν τὸ μπάνιο τοὺς ἐκεῖ μέσα, παίζοντας καὶ ρίχνοντας νερὰ ὁ ἕνας στὸν ἄλλο.

Ὁ νάνος κρύβεται πίσω ἀπὸ ἕνα θάμνο καὶ περιμένει. Περνάει λίγη ὥρα. Τὰ δυὸ τερατάκια δογαίνουν τέλος ἀπὸ

τὸ νερὸ καὶ φεύγουν παίρνοντας ἀπὸ χάμω τὰ πιστόλια-δίσκους τους.

Αὐτὸ περιιμενε ὁ Κοντοστούπης! Θέλει νὰ κάνη ἓνα μπάνιο στὴ δεξαμενὴ, νὰ δροσίση τὰ πονημένα μᾶλη του, νὰ ξεπλύνῃ τὶς πληγές του!

Γδύνεται γοργά, πηγαίνει στὴν ἄκρῃ τῆς δεξαμενῆς καὶ δίνει μιὰ βουτιά.

Αὐτὸ πὺν νοιώθει ἀμέσως μόλις τὸ σῶμα του χώνεται: στὸ νερὸ εἶναι ἀπερίγραπτο. Εἶναι σὰν νὰ βρίσκεται ἑαφνικά μέσα σ' ἓνα καϊζάνι μὲ πίσσα πὺν βράζει! ἢ μέσα σὲ καφτὸ νερὸ.

— Παναγίτσα μου!, οὐρλιάζει ὁ νάνος μόλις τὸ κεφάλι του βυῖκε ἀπὸ τὸ νερὸ. Καὶ γαμοι! Πεθαίνω! Γίνομαι... σούπα! Σούπα... Κοντοστούπη, κύριε, πολὺ νόστιμη καὶ ὀρεκτική!... Θεοῦλη μου! Νερὸ εἶναι αὐτὸ ἢ... ἀκουσφόρτε! Καίγομαι!

Μὲ γοργές ἀπλωτὲς, ὁ νάνος φτάνει στὴν ὄχθη τῆς δεξαμενῆς, σκαρφαλώνει ἔξω καὶ πέφτει στὸ χῶμα μισοπεθαιμένος ἀπὸ φόβο καὶ πόνο, ἐνῶ τὸ στῆθος του ἀνεβοκατεβαίνει λαιχανιστά.

— Τὴν ἐπαθα!, τραυλίζει. Ξέ... ξέχασα πὼς εἶμαι... ψυχὴ, καὶ ἔπεσα στὴν παγίδα τοῦ σατανᾶ. Μοῦ παρουσίασε ἓνα καϊζάνι μὲ πίσσα ὡς δεξαμενὴ μὲ δροσερὸ νερὸ γιὰ νὰ μὲ κάνη νὰ πέσω μόνος μου μέσα! Κοντοστούπη μου, δὲν εἶσαι προωρημένος γιὰ... ἄγιος! Εἶσαι στὴν Κόλαση καὶ θὰ βασανίζεσαι σ' ὅλη σου

τῇ ζωῇ στὸ «πῦρ τὸ ἐξώτερον!»

Ὁ Κοντοστούπης καὶ ἡ ψυχὴ του!

ΑΡΧΙΖΕΙ νὰ συνέρχεται σιγά - σιγά. Τὸ κάψιμο πὺν ἐνοιώθε περνᾷ. Τὸ δέρμα του ξεφλογίζεται. Σηκώνεται μὲ δυσκολία καὶ ντύνεται ἀργά.

Παίρνει ἀπὸ χάμω τὸ ραβδί του καὶ συνεχίζει τὸ δρόμο του πρὸς τὴν καρυφὴ τοῦ βουνοῦ.

«Ἰσως ἐκεῖ βρῶ τὸν Παινάγαθο Θεό, σκέπτεται, καὶ δεχτῇ νὰ μὲ συγχωρήσῃ γιὰ τὰ ἁμαρτήματά μου καὶ νὰ μὲ ἀνεβάσῃ στὸν Παράδεισο!»

Ἀνεβαίνει ἀνεβαίνει ὥσπου κοντὰ στὴν κορυφὴ τοῦ βουνοῦ βρίσκεται ἑαφνικά μπροστὰ σὲ μιὰ μεγάλῃ μαρμαρινῇ εἴσοδο, μὲ μιὰ τεράστια ἀτσάλινη πόρτα, στολισμένη μὲ χρυσάφι καὶ πολύτιμα πετράδια. Δεξιὰ κι' ἀριστερὰ τῆς πόρτας στέκονται δυὸ "Ακα - "Ακα μὲ τὰ πιστόλια - δίσκους τους προτεταμένα.

«Αὐτὴ θὰ εἶναι ἡ εἴσοδος τοῦ Παραδείσου, σκέπτεται ὁ νάνος. Γιατὶ ὅμως τὴν φρουροῦν δυὸ Βελζεβούλ;»

Κάνει νὰ περάσῃ ἀπὸ τὴν πόρτα πὺν εἶναι ἀνοιχτὴ, μὰ τὴν ἴδια στιγμὴ φωτεινὲς ἀνταύγειες ἀναπηδοῦν ἀπὸ τοὺς δίσκους τῶν "Ακα - "Ακα!

Οἱ ἀνταύγειες λούζουν τὸν Κοντοστούπη. Μὰ δὲν τὸν πειράζουν καθόλου! Δὲν τοῦ κάνουν τίποτα! Δὲν τὸν καίνε

δεν τὸν κάνουν στάχτη! Ἡ τρομακτικὴ θερμότητά, ποὺ ἔκανε τοὺς Ὑπεράνθρωπους νὰ χάσουν τὶς αἰσθήσεις τους, δὲν γίνεταί· κἀν αἰσθητὴ ἀπὸ τὸ νᾶνο! Εἶναι σὰν νὰ ἔχη τυλιχτῇ μ' ἓνα στρώμα ἀπὸ ἀμίαντα, ποὺ ἀπομονώνει τὴ φωτιά καὶ τὴ θερμότητά!

Ὁ Κοντοστούπης προχωρεῖ μέσα στὴ μεγάλη πόρτα, χαμογελώντας μὲ ἱκανοποίησι καὶ μουρμουρίζοντας:

— Δέ μοῦ χρειάζεται ἄλλη ἀπόδειξι! Εἶμαι ψυχὴ! Ἀφοῦ τὰ πιστόλια τῶν Ἄκα - Ἄκα δὲν μποροῦν νὰ με κάψουν, δὲν χωρεῖ καμμιά ἀμφιβολία ὅτι ἔχω πεθάνει κι' ὅτι εἶμαι ψυχὴ καὶ γι' αὐτὸ δὲν παθαίνω τίποτα! Γιὰ στάσου ἄμως! Γιατί τὸ νερό, τό... ἀκουαφόρτε τῆς δεξαμενῆς, μ' ἔκαψε καὶ με πσυμρούφλισε;

Μιά καταπληκτικὴ καὶ ἀπίστευτὴ σκέψι ἀστράφτει στὸ μυαλὸ τοῦ Κοντοστούπης.

— Ἄγιοι Πάντες!, μουρμουρίζει. Μήπως... μήπως... δὲν εἶμαι ψυχὴ; Μήπως εἶμαι ζωντανὸς καὶ τὸ νερό... Αὐτὸ εἶναι! Αὐτὸ πρέπει νὰ εἶναι!

Καὶ γεμάτος χαρά, συνεχίζει τὸ δρόμο του μέσα σ' ἓνα φαιδρὺ μαρμαρίνο διάδρομο, ἐνῶ πολλοὶ φρουροὶ τοποθετημένοι δεξιά κι' ἀριστερά κατὰ διαστήματα, ἔξακοντίζουν ἐναντίον του τὶς ἀνταύγειες τῶν πιστολίων - δίσκων τους. Καὶ πάλι ὁ νᾶνος δὲν παθαίνει τίποτα. Μὲ ὕψος στρατηγού ποὺ κάνει ἐπιθεώρησι, περνάει καίμαρυντὸς ἀνάμεσά

τους, χαμογελώντας περιφρονητικά.

**Μέσα στὴ
φυλακὴ - Σφαῖρα**

Ο ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟΣ συνέρχεται σιγά - σιγά. Τεντώνει τὰ μέλη του ποὺ ποιοὺν ἀνυπόφορα, καὶ ἀνοίγει σιγά - σιγά τὰ μάτια του.

Βρίσκεται μέσα σ' ἓνα δωμάτιο, ποὺ μὲ δυσκολία θὰ μπορούσε κανεὶς νὰ ὀνομάσῃ δωμάτιο. Εἶναι σφαιρικό καὶ ὁ Ὑπεράνθρωπος ἔχει τὴν ἐντύπωσι ὅτι βρίσκεται μέσα σὲ μιὰ μεγάλη μεταλλινὴ μπάλλα!

Ἕνας - δυὸ ἠλεκτρικοὶ γλόμποι φωτίζουν τὸ ἐσωτερικὸ τῆς μπάλλας κι' ὁ Ὑπεράνθρωπος βλέπει κοντά του τὸν Κεραυνὸ καὶ τὴν Ἀστραπὴ νὰ σαλεύουν καὶ νὰ βογγοῦν καὶ νὰ συνέρχωνται σιγά - σιγά.

Ὡστε καὶ τὰ παιδιὰ του εἶχαν τὴν ἴδια τύχη μ' αὐτόν! Οἱ θερατώδεις κάτοικοι τοῦ ἄστρου Ἀγκάρ μετὰ τὰ καταπληκτικὰ ὄπλα τους εἶχαν χτυπήσει καὶ αἰχμαλωτίσει καὶ τὸν Κεραυνὸ καὶ τὴν Ἀστραπὴ!

Ὁ Ὑπεράνθρωπος κατορθώνει νὰ ἀνορθωθῇ μὲ πολὺ δυσκολία, γιατί τὸ σφαιρικό ἐκεῖνο δωμάτιο δὲν ἔχει καθόλου πάτωμα! Εἶναι σφαιρικό καὶ στρογγυλὸ πρὸς ὅλες τὶς κατευθύνσεις!

Ὁ ἥρωάς μας σηκώνει τὴ γροθιά του γιὰ νὰ χτυπήσῃ τὰ μεταλλινὰ τοιχώματα, μὰ

τὴν ἴδια στιγμήν ἡ σφαῖρα χοροπηδάει ἀπότομα καὶ ἀρχίζει νὰ στριφογυρίζη μὲ μανία, σὺν νὰ τῆς εἶχε δώσει κλωτσιὰ ἕνας κύκλωπας!

Ὁ Ὑπεράνθρωπος χάνει τὴν ἰσορροπία του καὶ ἀρχίζει νὰ στριφογυρίζη κι' αὐτὸς στὸ ἐσωτερικὸ τῆς παραξένης ἐκείνης περιστρεφόμενης φυλακῆς, μαζί μὲ τὴν Ἀστραπή καὶ τὸν Κεραυνό!

Περνοῦν μερικὲς στιγμὲς κι' ἡ σφαῖρα παύει νὰ στριφογυρίζη.

Ὁ Ὑπεράνθρωπος ζαλισμένος καὶ σαστισμένος βρίσκειταί στοιβαγμένος πάνω στὰ παιδιὰ του, ποὺ ἔχουν συνέλθει στὸ μεταξὺ καὶ κυττάζουν γύρω κατὰπληκτα.

— Βρισκόμαστε τοὺς λέει ὁ πατέρας τοὺς μέσα στὴν πιὸ ἀλλόκοτὴ καὶ πιὸ σατανικὴ φυλακὴ, ποὺ ἔχει κατασκευασθῇ ποτέ! Εἶναι μετάλλινη καὶ ἀπολύτως σφαιρική! Καὶ κάθε φορὰ ποὺ δοκιμάζω νὰ σπάσω τοὺς τοίχους μὲ τὶς γροθιές μου ἡ σφαῖρα ἀρχίζει νὰ περιστρέφεται μὲ ἀφάνταστη ὀρμὴ καὶ γρηγοράδα, κάνοντάς με νὰ χάνω τὴν ἰσορροπία μου! Κυττάξτε!

Καὶ σηκώνει τὴ γροθιά του. Πρὶν ὅμως τὸ χεῖρ τοῦ Ὑπεράνθρωπου προλάβῃ νὰ χτυπήσῃ τὸν τοῖχο, τὸ δωμάτιο ἀρχίζει πάλι νὰ στριφογυρίζη ριχνοντάς τον κάτω καὶ περιδινίζοντάς τον μαζί μὲ τὰ δυὸ παιδιὰ!

Ὅταν τὸ στριφογύρισμα σταματᾷ πάλι, οἱ τρεῖς φίλοι μας μένουν γιὰ μερικὲς

στιγμὲς ἀσάλευτοι, ζαλισμένοι καὶ τρομαγμένοι ἑλαφρά.

Ἡ Ἀστραπή λέει:

—Φοβοῦμαι ὅτι δὲν θὰ μπορέσουμε ποτέ νὰ βγοῦμε ἀπὸ ἐδῶ μέσα!

—Τὸ φοβοῦμαι πολὺ κι' ἐγὼ αὐτό!, μουμεμουρίζει ὁ Ὑπεράνθρωπος.

Ὁ Κεραυνὸς φωνάζει ξαφνικά:

—Πατέρα! Νομίζω πὼς βρῆκα τὴ λύσι τοῦ αἰνίγματος! "Ελα κοντά νὰ σοῦ τὸ πῶ στ' αὐτί! Φοβοῦμαι μήπως μᾶς ἀκούσουν!

Καὶ ψιθυρίζει κάτι στὸ αὐτὸ τοῦ πατέρα του, ποὺ κουνάει τὸ κεφάλι του ἐπιδοκίμαστικά!

— Πολὺ καλὰ, Κεραυνέ! λέει ὁ Ὑπεράνθρωπος.

Σηκώνει πάλι τὴ γροθιά του καὶ ἡ σφαῖρα - δωμάτιο ἀρχίζει πάλι νὰ στριφογυρίζη!

Μιὰ στιγμήν ὅμως πρὶν ἡ παράδοξη φυλακὴ τεθῇ σὲ περιστροφικὴ κίνησι ὁ Κεραυνὸς ἀπογειώνεται καὶ μένει μετέωρος στὸν ἀέρα στὸ κέντρο ἀκριβῶς τῆς σφαίρας!

Ἡ σφαῖρα στριφογυρίζει γύρω ἀπὸ τὸ ἱπτάμενο παιδί, κάνοντάς το νὰ ζαλίζεται καὶ ὁ Κεραυνὸς κλείνει τὰ μάτια του γιὰ νὰ μὴ χάσῃ τὴν ἰσορροπία του καὶ παρασυρθῇ κι' αὐτὸς στὴ δίνη...

Ὅταν ὅμως νοιώθῃ ὅτι ἡ σφαῖρα κόβει τὴν ταχύτητά της καὶ ἀρχίζει νὰ σταματᾷ, ἀνοίγει τὰ μάτια του καὶ συγκεντρώνοντας ὅλη τὴ δύναμί του, χτυπάει μὲ τὴ μι-

κρή γροθιά του τὸ μετάλλι-
νο τοῖχο.

Ένας ξερός κρότος ἀκού-
γεται καὶ ὁ τοῖχος βαθουλώ-
νεται σὰν νὰ ἦταν ἀπὸ χαρτό-
νι!

Ἡ σφαῖρα κάνει ν' ἀρχίσῃ
πάλι τὸ στρίφογύρισμά της
σὲ ἡ γροθιά τοῦ Κερανοῦ
ξαναχτυπᾷ με μανία! Ὁ με-
τάλλινος τοῖχος σπάζει αὐτὴ
τὴ φορὰ καὶ σχηματίζεται ἕνα
ἄνοιγμα ἀρκετὰ μεγάλο γιὰ
νὰ περάσουν ἄνθρωποι!

— Μπράβο Ντάνυ!, φωνά-

Τὸ ἄστρο Ἀγκάρ ἐξερράγη κι'
ἔγινε ἑκατομμύρια κομμάτια
πὺ σκορπίστηκαν στὸ ἄπειρο!

Ζεὶ ὁ Ὑπεράνθρωπος.

Καὶ με μιὰ ταυτόχρονη ἐ-
κτίναξι, οἱ τρεῖς φίλοι μας
δγαίνουν πετώντας ἀπὸ τὴ
σφαῖρα.

Βρίσκονται τώρα μέσα σὲ
μιὰ πολὺ μεγάλη κυκλικὴ ὑ-
πόγεια αἶθουσα με πανύψηλο
θολωτὸ ταβάνι. Ἡ σφαῖρα,
μέσα στὴν ὁποία εἶχαν βασά-
νιστῇ οἱ Ὑπεράνθρωποι ἦταν
κρεμασμένη ἀπὸ τὸ ταβάνι
καὶ ἔπαιρνε τὴν περιστροφί-
κὴ κίνησί της ἀπὸ ἕνα μηχανή-
μα τοποθετημένο στὴ βάση
της.

Κυττάζοντας κάτω οἱ φίλοι
μας βλέπουν ὅτι ἡ αἶθουσα
εἶναι γεμάτη ἀπὸ Ἀκα - Ἀ-
κα, τοὺς μικρόσωμους τερα-
τώδεις καὶ ἐπιθετικούς κατοί-
κους τοῦ ἄστρου Ἀγκάρ.

Οἱ Ἀκα - Ἀκα κυττάζουν
πρὸς τὰ πάνω κατάπληκτοι
γι' αὐτὸ πὺ εἶχε συμβῇ, γιὰ
τὸ ἀπίστευτο κατόρθωμα τῶν
αἰχμαλώτους τους νὰ σπᾶσουν
τὴ μεταλλινὴ σφαῖρα!

Τὴ μεγαλύτερη ὅμως ἐκ-
πληξὶ δείχνει τὸ πρόσωπο ἐ-
νὸς Ἀκα - Ἀκα πὺ εἶναι
πιὸ μεγάλος ἀπὸ τοὺς ἄλλους
καὶ πὺ εἶναι καθισμένος σ'
ἕνα μαρμαρίνο θρόνο στὸ κέν-
τρο τῆς αἶθουσας!

Τὰ γουρλωτὰ μάτια του
γουρλώνουν ἀκόμα περισσότε-
ρο καὶ τὰ μεγάλα ἀπαίσια
δόντια του τρίζουν με μανία.

— Τώρα καταλαβαίνω! λέει
στὴν Ἀγγλικὴ γλῶσσα. Ἐ-
πρεπε νὰ τὸ εἶχα καταλάβει
νωρίτερα! Οἱ κατάσκοποί
μου μοῦ εἶχαν φέρει ἀπὸ τὴ
Γῆ τὴν παράξενη πληροφορία

‘Η μάχη ήταν σκληρή ανά-
μεσα στα παιδιά - θαύμα-
τα και στους “Ακα - “Ακα.

ὅτι ὑπῆρχαν ἐκεῖ τρεῖς ἄνθρω-
ποι· μὲ ἀπίστευτη δύναμι καὶ
ἀντοχὴ καὶ μὲ τὴν ἱκανότητα
νὰ πετοῦν! Φαίνεται, ὅτι οἱ
ἄνθρωποι αὐτοὶ—οἱ “Υπεράν-
θρωποι ὅπως μοῦ τοὺς εἶπαν
— εἰστε ἐσεῖς! “Ομολογῶ ὅτι
σὰς θαυμάζω! Τὰ ὅπλα μας
ποὺ ἀναπτύσσουν θερμότητα
ἄρκετὴ γιὰ νὰ κάνη ἓνα ζῶν
στάχτη, δὲ σὰς κάνουν κανέ-
να κακὸ ἐκτὸς ἀπὸ μιὰ λιπο-
θυμία! Τί ὄντα εἰστε ἐσεῖς;
Πολὺ θὰ ἤθελα νὰ σὰς ἔχω...
συμμάχους μοῦ στὸν πόλεμό
μου ἐναντίον τῆς Γῆς! ‘Η φυ-
λὴ τῶν “Ακα - “Ακα μπορεῖ
τότε νὰ εἶναι: σίγουρη γιὰ τὴ
νίκη!

Οἱ “Υπεράνθρωποι: ἐξακο-
λουθοῦν νὰ πετοῦν ψηλὰ πά-
νω ἀπὸ τὰ κεφάλια τῶν “Ακα-
“Ακα, χωρὶς ν’ ἀπαντήσουν
στὰ λόγια τοῦ ἀρχηγοῦ τους.
“Ο τερατώδης ἀρχηγὸς συνε-
χίζει, ἐνῶ τὰ γουρλωτὰ μά-

τια του ἀστράφτουν διαβολι-
κά:

— ‘Η δύναμί μας εἶναι με-
γάλη, “Υπεράνθρωποι! Πολὺ
μεγάλη! “Εδῶ μέσα στὰ ἔγ-
κατα τοῦ βουνοῦ αὐτοῦ εἶναι
ἐγκατεστημένος ὁ στρατὸς
μοῦ καὶ τὰ ἐργοστάσια τῆς
πολεμικῆς διομηχανίας μου!
“Εχομε ταχύτατα πλανητό-
πλοια, ἔχομε βόμβες μπρο-
στὰ στίς ὁποῖες ἡ ἀτομικὴ
βόμβα τῆς Γῆς εἶναι παιχι-
νάκι κι’ ἔχομε ὅπλα τρομε-
ρὰ σὰν αὐτὰ ποὺ καίνε τὰ
πάντα! Κυττάξτε!

“Ο Κοντοστούπης
ἐπεμβαίνει

ΚΑΝΕΙ μιὰ ἀπότομη κίνη-
σι καὶ πιέζει ἓνα κουμπὶ πάνω
στὸ μπράτσο τοῦ θρόνου.

“Ενα μεγάλο μέρος τοῦ τοῖ-
χου παραμερίζει κι’ ἓνα χον-

τὸ κρυστάλλινο τεῖχος· παίρνει τὴ θέσι του. Κατάπληκτοι οἱ τρεῖς φίλοι μας βλέπουν πίσω ἀπὸ τὸ κρυστάλλο νὰ ἀπλώνεται μιὰ ἀπέραντη αἴθουσα· ἑκατὸ τουλάχιστον φορές σὰν τὴν πλατεῖα τῆς Ὀμοιοῦσας!

Σὲ μιὰ πλευρὰ τῆς ὑπογῆιας αὐτῆς αἴθουσας εἶναι προσγειωμένα πολλὰ πλανητόπλοια! Πιο πέρα εἶναι τοποθετημένες στὴ σειρὰ ἑκατοντάδες τεράστιες βόμβες διαφόρων σχημάτων! Στὸ βάθος ἀμέτρητοι "Ακα - "Ακα δουλεύουν πυρετωδῶς μὲ μεγάλες ἀλλόκοτες μηχανὲς κατασκευάζοντας βόμβες πιστόλια - δίσκους καὶ πλανητόπλοια!

—Αὐτὸ εἶναι τὸ ἐργοστάσιό μου!, λέει ὁ ἀρχηγὸς τῶν "Ακα - "Ακα. Σὲ ἄλλο μέρος τὸ βουνοῦ θρίσκονται οἱ ἀποθήκες τῶν ὄπλων καὶ τῶν βιομηχανικῶν ἀλλοῦ οἱ στραῶνες, ὅπου χιλιάδες ἄνδρες μου περιμένουν τὶς διαταγὰς μου γιὰ νὰ μποῦν στὰ πλανητόπλοια καὶ νὰ ξεκινήσουν ἐναντίον τῆς Γῆς! Οἱ βόμβες ποὺ βλέπετε ἔχουν τρομακτικὴ δύναμι. Μιὰ ἀπ' αὐτὲς εἶναι ἀρκετὴ γιὰ νὰ κάνη σκόνη ὅλοκληρο βουνο! Δέκα τέτοιες βόμβες, ἂν ἐκραγοῦν μαζί, μποροῦν νὰ διαλύσουν ἐντελῶς ἕνα ἄστρο σὰν αὐτὸ ἐδῶ ἢ σὰν τὴ Γῆ!...

Ἐνῶ οἱ Ὑπεράνθρωποι γλαῖοι ἀπὸ φρίκη παρακολουθοῦν τὰ τρομερὰ λόγια του πετώντας πάντα πάνω ἀπὸ τοὺς "Ακα - "Ακα ὁ ἀρχηγός

γὸς συνεχίζει:

—Θὰ μοῦ πῆτε: «'Αφοῦ εἶσαι τόσο δυνατὸς γιὰτὶ ζῇς τὴ συμμαχία μας;» Ζητῶ τὴ συμμαχία σας, γιὰτὶ δὲ θέλω νὰ καταστρέψω τὴ Γῆ! Τὴν προορίζω γιὰ ἀποικία τῶν "Ακα - "Ακα καὶ γιὰ πολεμικὴ βάση γιὰ τὴν κατάκτησιν κ' ἄλλων ἄστρων καὶ πλανητῶν! Μὲ τὴ βοήθειά σας, μπορῶ νὰ κυριεύσω τὴ Γῆ, χωρὶς νὰ ἀναγκασθῶ νὰ χρησιμοποιήσω τὶς βόμβες μου! Περιμένω τὴν ἀπάντησί σας! "Αν σ' ἕνα λεπτὸ δὲν ἀπαντήσετε ἀποδεχόμενοι τὴν πρότασί μου, θὰ σὰς ρίξουμε ἀνίστητους μὲ τὰ ὄπλα ποὺ καίνε καὶ τότε θὰ πῶρω τὰ μέτρα μου ὥστε νὰ μὴ γλυτώσετε ζωντανοὶ ἀπὸ τὰ χέρια μου!

Τὰ δευτεράλεπτα περνοῦν γοργά! Τὸ μυαλὸ τοῦ Ὑπεράνθρωπου δουλεύει πυρετωδῶς. Πρέπει νὰ βρῇ ἕναν τρόπο νὰ ξεφύγουν αὐτὸς καὶ τὰ παιδιὰ του ἀπὸ τὴν προμερὴ αὐτῆς παγίδα καὶ νὰ προσπαθήσῃ νὰ χτυπήσῃ τοὺς "Ακα - "Ακα κεραυνοβόλα καὶ συντριπτικά. Θυμάται τότε τὸν Κοντοστούπη ποῦ—ὅπως νομίζει ὁ Ὑπεράνθρωπος—ἐξακολουθεῖ νὰ κἀνὴ βόλτες μὲ τὸ πλανητόπλοιο γύρω ἀπὸ τὸ ἄστρο Ἀγκάρ.

—Οἱ ἀπειλές σου εἶναι μαχαίρι μὲ δυὸ κόψεις· λέει στὸν ἀρχηγὸ τῶν "Ακα - "Ακα. Ἡ μιὰ κόψη του θὰ χτυπήσῃ ἐμὰς ἀλλὰ ἡ ἄλλη θὰ χτυπήσῃ ἐσένα καὶ τοὺς δικούς σου!

— Τί έννοεῖς; ρωτάει μὲ ἀπόρροια ὁ ἀρχηγὸς τῶν "Ακα-
"Ακα.

— Δὲν ἦρθαμε μόνοι μας ἐδῶ! Ἕνα πλανητόπλοιο πετάει αὐτὴ τὴ στιγμή πάνω ἀπὸ τὸ ἄστρο σας καὶ ἔχω τὸ μέσον νὰ συνεννοηθῶ μὲ τὸν πιλότο του καὶ νὰ τὸν διατάξω νὰ ρίξη ὅσες ἀτομικὲς δόμβες ἔχει!

Ὁ ἀρχηγὸς τῶν "Ακα - "Ακα χαμογελάει περιφρονητικά.

— Μπλοφάρεις!, ἀπαντάει. Μπλοφάρεις!

— Πολὺ καλὰ λέει ὁ Ὑπεράνθρωπος.

Πιέζει ἓνα κουμπάκι στὸ ρολογάκι - ραδιοπομπὸ πού ἔχει στὸ χέρι, καὶ λέει:

— Κοντοστούπη! Ἐδῶ Ὑπεράνθρωπος!

— Κοντοστούπης ἐδῶ!, ἀπαντᾷ ἡ φωνὴ τοῦ νάνου. Δηλαδή δὲν εἶμαι ἀπολύτως βέβαιος ἂν εἶμαι ὁ Κοντοστούπης ἢ ἡ... ψυχὴ του, μὰ αὐτὸ δὲν ἔχει σημασία! Ποῦ βρίσκεσαι;

— Μέσα σ' ἓνα βουνὸ πού..

— Ξέρω, ξέρω τὸν διακόπτε ὁ Κοντοστούπης. Βρίσκομαι κι' ἐγὼ μέσα στὸ βουνὸ καὶ ψάχνω νὰ σὰς βρῶ γιὰ νὰ σὰς... σώσω!

— Πῶς; φωνάζει ὁ Ὑπεράνθρωπος. Ἐχεις προσγειωθῇ; Παράκουσες στὶς διαταγές μου καὶ ἐγκατέλειψες τὸ πλανητόπλοιο;

Ὁ ἀρχηγὸς τῶν "Ακα "Ακα γελάει ἀκούγοντας τὰ λόγια αὐτά τοῦ Ὑπεράνθρωπου.

— Καθὼς θλέπεις λέει κοροϊδευτικά τὸ μαχαίρι σου

δὲν εἶναι δίκοπο! Τὸ πλανητόπλοιο σου δὲν μπορεῖ νὰ μὰς κάνει τίποτα! Δέχεσθε νὰ συνεργασθῇτε Ὑπεράνθρωποι, ἢ προτιμᾶτε τὸ θάνατο; Τὰ ὄπλα τῶν δικῶν μου εἶναι στραμμένα ἐναντίον σας! Περιμένουν τὴ διαταγὴ μου νὰ σὰς χτυπήσουν!

Ὁ Ὑπεράνθρωπος παίρνει τὴν ἀπόφασί του. Πρέπει νὰ ἐπιτεθῇ αὐτὸς πρῶτος γιὰ νὰ προλάβῃ νὰ δράσῃ πρὶν οἱ "Ακα - "Ακα τοὺς πυροβολήσουν.

Καθὼς ὁμως γέρνει γιὰ νὰ κάνῃ καθετὸ ἐφόρμησι μιὰ φωνὴ ἀκούγεται ἀπὸ τὴν πόρτα τῆς αἵθουσας:

— Σταθῆτε!

Εἶναι ὁ Κοντοστούπης! Κρατᾷ ἀκόμα στὸ χέρι του τὸ ραβδί του καὶ τὸ κουνάει ἀπειλητικά.

— Ὅποιοι πειράζει τοὺς Ὑπεράνθρωπους λέει ἄγρια θὰ πεθάνῃ!

— Κάψτε τον!, διατάζει ὁ ἀρχηγὸς τῶν "Ακα - "Ακα.

Οἱ "Ακα - "Ακα στρέφουν τὰ ὄπλα τους πρὸς τὸν Κοντοστούπη καὶ οἱ φωτεινὲς ἀνταύγειές τους τὸν ἀγγίζουν. Ἡ Ἀστραπὴ ἀφήνει μιὰ κραυγὴ φρίκης περιμένοντας νὰ δῇ τὸ νάνο νὰ γίνεταί στάχτη!

Μὰ ὁ Κοντοστούπης δὲν παθαίνει τίποτα! Τὰ τρομερὰ ὄπλα τῶν κατοίκων τοῦ ἄστρου Ἀγκὰρ δὲν τὸν σκοτώνουν!

Ἐνῶ οἱ "Ακα - "Ακα καὶ οἱ Ὑπεράνθρωποι τὸν κυτᾷζουν, ὁ Κοντοστούπης λέει σι

γανά στο ρολογάκι - ραδιο-
πιαμπό του:

—Υπεράνθρωπε! "Αρπαιξέ
με και έβγα μαζί με τὰ παι-
διά από εδώ μέσα! Ξέρω τὸ
μυστικό που θὰ σὰς κάνη νὰ
μὴν παθαίνετε τίποτα από τὰ
ὄπλα τῶν "Ακα - "Ακα!

Ὁ Ὑπεράνθρωπος κάνει ἐ-
νὰ νόημα στὰ παιδιά του καὶ
οἱ τρεῖς μαζί χυμοὺν πρὸς
τὴν πάρτα καὶ τὸν Κοντοστού-
πη, σκίζοντας τὸν ἀέρα σὰν
τρεῖς βολίδες.

Πρὶν οἱ "Ακα - "Ακα προ-
λάβουν νὰ συνέλθουν από τὴν
ἐκπληξί τους καὶ νὰ χρησιμο-
ποιήσουν τὰ ὄπλα τους, ὁ Ὑ-
περάνθρωπος ἀρπάζει τὸν
Κοντοστούπη από τὴ μέση
καὶ βγαίνει στὸν πλατὺ διά-
δρομο ἀκολουθούμενος από
τὰ παιδιά του.

Διασχίζου τὸ διάδρομο πε-
τώντας καὶ σὲ μιὰ στιγμή δρί-
σκονται στὴν πόρτα τῆς ἐξό-
δου.

Οἱ φρουροὶ τοὺς χτυποῦν
μὲ τὰ πιστόλια δίσκους, μὰ
—παρὰ τοὺς πόνους ποὺ τοὺς
προκαλοῦν — δὲν προλαβαί-
νουν νὰ συγκεντρώσουν τίς
φωτεινὲς ἀνταύγειές τους καὶ
νὰ τοὺς ρίξουν λιπόθυμους!

Τὸ Θαυματουργὸ Νερό

ΑΚΟΛΟΥΘΩΝΤΑΣ τὶς ὑ-
ποδείξεις τοῦ Κοντοστούπη,
οἱ τρεῖς Ὑπεράνθρωποι φτά-
νουν στὴ δεξαμενὴ μὲ τὸ κα-
φετὲρὸ νερὸ καὶ προσγειώνον-
ται στὶς ἄχθες τῆς.

— Κάνετε μιὰ βουτιά στὰ

νερά τῆς δεξαμενῆς, λέει ὁ
Κοντοστούπη, καὶ νὰ εἰστε
βέβαιοι ὅτι τὰ ὄπλα τῶν "Α-
κα - "Ακα δὲ θὰ σὰς κάνουν
τίποτα! Μόνο ποὺ τὸ νερὸ εἴ-
ναι μᾶλλον ἀκουαφόρτε πα-
ρὰ νερό!

Οἱ τρεῖς Ὑπεράνθρωποι δὲ
διστάζουν καθόλου. Δὲν πρέ-
πει νὰ χάσουν οὔτε στιγμή,
γιατὶ ἑκατοντάδες "Ακα - "Α-
κα πλησιάζουν κίολας πρὸς
τὸ μέρος τους καβάλλα στὰ
τερατώδη ζῶα ποὺ χρησιμο-
ποιοῦν ὡς ἄλογα!

Πέφτουν μέσα στὴ δεξαμε-
νὴ καὶ ξαναβγαίνουν ἀφή-
νοντας σιγανὲς κραυγὲς πό-
νου από τὸ τσιούξιμο ποὺ τοὺς
προκαλεῖ τὸ νερὸ στὸ δέρμα
τους.

Οἱ "Ακα - "Ακα ἔχουν τώ-
ρα φτάσει κοντὰ καὶ τὰ πι-
στόλια - δίσκοι τους ρίχνουν
πάνω στοὺς Ὑπεράνθρωπους
τὶς ἀνταύγειές τους!

Μὰ οἱ Ὑπεράνθρωποι δὲν
παθαίνουν τίποτα αὐτὴ τὴ φο-
ρά!

Χυμοὺν ἐναντίον τῶν "Ακα-
"Ακα καὶ οἱ γροθιές τους
σκορποῦν τὸ θάνατο σ' αὐ-
τοὺς καὶ σπὰ τερατώδη ζῶα
τους! Ὁ Κοντοστούπη μὲ τὸ
ραβδί του, κάνει ἐπίσης θραῦ-
σι. Χτυπάει μὲ ὅλη του τὴ δύ-
ναμι δεξιά κι' ἀριστερά, μὲ
μουρίζοντας:

— Νὰ καὶ τούτη! Νὰ καὶ
κείνη! Νὰ καὶ τὴν ἄλλη!
Κρατήστε με, κόσιμε, γιατί
μὲ τὴ φόρα ποῦχω πάρει θὰ
χαλάσω... ὁλόκληρο τὸ ἄστρο
Ἀγκάρ!

Ὁ Ὑπεράνθρωπος ξεκόβει

ἀπὸ τὸ πεδίο τῆς μάχης καὶ χώνεται μέσα στὴν ὑπόγεια πόλι, τσακίζοντας μὲ τὶς γροθιές του ὅλους τοὺς "Ακα - "Ακα πού συναντᾶται. Διασχίζει τὸ διάδρομο, φτάνει στὴν αἴθουσα ὅπου βρίσκεται ὁ ἀρχηγὸς τῶν "Ακα - "Ακα καὶ τὸν ἐξοντώνει μ' ἓνα χτύπημα!

"Επειτα γυρίζει στὸν τοῖχο τὸν γκρεμίζει μὲ μιὰ προμακτική γροθιά καὶ μπαίνει στὴν αἴθουσα τῶν ἐργοστασιών. Ἐνα πλανητόπλοιο φορτωμένο μὲ βόμβες εἶναι ἔτοιμο νὰ ἀπογειωθῇ ἀπὸ ἓνα μεγάλο ἀνοιγμα πού ὑπάρχει στὴν πλαγιὰ τοῦ βουνοῦ.

Ὁ Ὑπεράνθρωπος πηδάει μέσα στοῦ πλανητόπλοιο σκοτώνει μερικοὺς "Ακα - "Ακα πού βρίσκονται ἐκεῖ, κάθεται στοῦ βάλαν καὶ ἀπογειώνεται!

Τὸ πλανητόπλοιο πετάει στὸν ἀέρα διαγράφοντας μικροὺς κύκλους πάνω ἀπὸ τὸ πεδίο τῆς μάχης πού ἐξακολουθεῖ νὰ διεξάγεται κάτω, ἀνάμεσα στοὺς "Ακα - "Ακα καὶ στὰ παιδιὰ τοῦ Ὑπεράνθρωπου.

Ὁ Κεραυνὸς κι' ἡ Ἀστραπὴ ἀρπάζουν τὸν Κοντοστούπη, ἀπογειώνονται καὶ πηγαίνουν καὶ χώνονται στοῦ πλανητόπλοιο ἀπὸ τὴν ἀνοιχτὴ πύρτα του.

Τὸ πλανητόπλοιο ἀρχίζει νὰ ἀνυψώνεται ὀλοταχῶς ὀδηγούμενο ἀπὸ τὸν Ὑπεράνθρωπο. Σὲ λίγο φτάνει σὲ πολὺ μεγάλο ὕψος καὶ τὸ ἄστρο Ἀγκάρ φαίνεται κάτω, ὅπως

ἀπὸ τὴ Γῆ βλέπουμε τὸ φεγγάρι!

Ὁ Ὑπεράνθρωπος πιέζει ἔνα κουμπὶ καὶ οἱ βόμβες μὲ τὶς ὁποῖες εἶναι φορτωμένο τὸ πλανητόπλοιο ἀποσπῶνται καὶ ταξιδεύουν πρὸς τὸ ἄστρο.

Λίγα λεπτὰ ἀργότερα οἱ Ὑπεράνθρωποι καὶ ὁ Κοντοστούπης βλέπουν ἓνα ἀπίστευτο θέαμα. Τὸ ἄστρο Ἀγκάρ χτυπημένο ἀπὸ τὶς βόμβες διαλύεται! Μέσα σὲ φλόγες καὶ καπνοὺς γίνεται χίλια κομμάτια καὶ χάνεται γιὰ πάντα μαζί μὲ τὴν ἐγκληματική καὶ ἐπιθετικὴ φυλὴ πού ζοῦσε πάνω του!

Ἡ Γῆ εἶχε καὶ πάλι σωθῇ ἀπὸ κίνδυνο ἐξοντώσεως ἢ ὑποδουλώσεως!...

...Ἀργότερα πίσω στὴ Γῆ οἱ Ὑπεράνθρωποι ὁ Κοντοστούπης, ἡ Ἑλσα κι' ὁ Τσιπιτσιπί εἶναι συγκεντρωμένοι στοῦ σπίτι τοῦ Τζιμ Μπάρτον στὴ Νέα Ὠρόκη.

Τὰ πράσωπα ὅλων ἀστράφτουν ἀπὸ χαρὰ γιὰ τὴ νίκη ἐναντίον τῶν πιὸ φριχτῶν καὶ πιὸ ἀπαίσιων ἐχθρῶν πού εἶχε γνωρίσει ποτὲ ἡ Ἀνθρωπότης.

Ὁ Κεραυνὸς διαβάζει φωναχτὰ μιὰ ἐφημερίδα:

«...Ἔτσι γράφει ἡ ἐφημερίδα, ἡ Γῆ μας διέτρεξε τὸν κίνδυνο νὰ ὑποδουλωθῇ ἢ καὶ νὰ διαλυθῇ καὶ νὰ γίνῃ χίλια κομμάτια! Οἱ "Ακα - "Ακα εἶχαν στὴ διάθεσί τους τὰ πιὸ τρομακτικὰ ὄπλα, πού μπορεῖ νὰ φανταστῇ κανεὶς! Οἱ βόμ-

βες τους ήταν χίλιες φορές πιο καταστρεπτικές από την ατομική βόμβα και τὰ πιστόλια τους εκάιγαν τὰ πάντα!

«Χάρης όμως στην έπέμβαση τῶν Ὑπεράνθρώπων ὁ κίνδυνος αὐτὸς ἔχει πάψει πιά νὰ μᾶς ἀπειλή! Τὸ ἄστρο Ἀγκάρ καὶ οἱ τρομεροὶ κάτοικοὶ του δὲν ὑπάρχουν πιά! Τὸ κατέστρεψε ὁ Ὑπεράνθρωπος χτυπώντας τους μὲ τὶς ἴδιες τους τὶς βόμβες!...»

Ὁ Κοντοστούπης μορφάζει κωμικὰ καὶ φαίνεται ἑτοιμὸς νὰ βάλη τὰ κλάματα!

— Αὐτὸ λέγεται ἀχαριστία! μουρμούριζει. Ἔσῳσα τὸν κόσμο κι' αὐτοὶ δὲν ἀναφέρουν οὔτε τ' ὄνομά μου! Ἄν δὲν εἶχε καταστραφῇ τὸ ἄστρο Ἀγκάρ, θὰ πηγαίνα... νὰ μείνω γιὰ πάντα ἐκεῖ! Ἀχαριστοὶ! Ναί! Θὰ γινόμουν... Ἄκα - Ἄκα καὶ θαρχόμουν νὰ βομβαρδίσω τὴ Γῆ μέ...

— Κοντοστούπη!, τὸν διακόπτει ὁ Κεραυνός. Πῆρες πάλι φόρα! Ἀκούσε τὴ γράφει ἡ ἡμερίδα παρακάτω...

Καὶ συνεχίζει τὸ διάβασμα!

«...Ἡ Ἀνθρωπότης ὀφείλει τὴν ὑπαρξὶ τῆς ὄχι μόνο στοὺς Ὑπεράνθρωπους ἀλλὰ καὶ σ' ἓνα μικρόσκιον ἀλλὰ θαρραλέο δημοσιογράφον τὸν Μπίλ Φάκτ ἢ Κοντοστούπη! Ὁ Κοντοστούπης μὲ αὐτοθυσίαν καὶ ἡρωϊσμόν ἐπενέβη στὴν πιὸ κρίσιμη στιγμή τῆς μάχης καὶ ἔδωσε στοὺς Ὑπεράνθρωπους τὰ μέσα νὰ νικήσουν! Τοῦ ἀξίζει ἓνα μεγάλο ΕΥΓΕ κι' ἔ-

να πιὸ μεγάλο ΕΥΧΑΡΙΣΤΩ!...»

Ὁ Κοντοστούπης πετάγεται ὄρθιος μὲ τὸ στήθος φουσκωμένο ἀπὸ καμάρι καὶ τὸ πρόσωπο παραμορφωμένο ἀπὸ συγκίνησι.

— Εἶ... εἶμαι τρο... τρομερό!», τραυλίζει. Εἶμαι ἀτρό... μητος! Μπράβο μου! Καὶ μπράβο σ' ἐκείνον ποὺ ἔγραψε αὐτὸ τὸ ἄρθρο! Θὰ μάθω ποὺ μένει καὶ θὰ πηγαίνω νά... φρουρῶ τὸ σπίτι του τὶς νύχτες γιὰ νὰ τὸν προστατεύω ἀπὸ κάθε κακὸ! Θὰ βάλω τὸ χέρι μου στὴ φωτιά γι' αὐτόν!

— Κοντοστούπη!, πετάγεται ὁ Τσιπιτισίπ τὸ τεράστιο, μὲ τὸ ράμφος πουλιῦ. Ἀρχισες πάλι τὶς ψευδοπαλληκαριές! Ἀφοῦ ξέρεις πὼς εἶσαι ὁ πιὸ ντελίδος ἄνθρωπος τοῦ κόσμου! Ἔτσι νὰ δῶς θά... πέσης λιπόθυμος! Ἔτσι σκυλὶ νὰ γαβγίσῃ σὲ πιάνει ἡ καρντία σου!

Τὰ μάτια τοῦ Κοντοστούπης λάμπουν πονηρά.

— Ἔτσι, ἔ; λέει. Εἶμαι δειλὸς ἔ; Ὅ,τι κάνω ἐγὼ μπορεῖς νὰ τὸ κάνῃς ἐσύ;

— Μπορῶ!

— Περίμενε!

Ὁ Κοντοστούπης βγαίνει ἀπὸ τὸ δωμάτιο καὶ ξαναγυρίζει σὲ λίγο κρατώντας ἓνα μετάλينو νόμισμα. Τὸ χορεύει στὴν παλάμη του, τὸ πετάει στὸν ἀέρα καὶ τὸ ξαναπιάνει.

— Μπορεῖς νὰ τὸ κάνῃς κι' ἐσύ αὐτό; λέει στὸν Τσιπιτισίπ.

—Χά, χά, χά!, κάνει τὸ τε-
ρατάκι. Χαρά στὸ πρᾶμα!

Ἀπλώνει τὸ χέρι του πιά-
νει τὸ νόμισμα καὶ τὸ παρα-
τάει ἀμέσως οὐρλιάζοντας ἀ-
πὸ τὸν πόνο. Τὸ νόμισμα ἦ-
ταν πυρῶμένο, ἀλλὰ ὁ Κοντο-
στούπης δὲν εἶχε κατὴ, χάρις
στὸ λουτρὸ ποῦ εἶχε κάνει

στὰ θαυματουργὰ νερά τῆς
δεξαμενῆς τῶν Ἀικα - Ἀικα!

— Χά, χά, χά!, γελάει ξε-
καρδισμένος ὁ Κοντοστούπης.
Χά, χά, χά! Τὴν ἔπαθε ἐπι-
τέλους ὁ Τσιπιτσιπί! Χά, χά,
χά, χά, χά, χά, χά!... Ὡχ, ἡ
καρδούλα μου!

Καὶ πέφτει λυπόθυμος ἀπὸ
τὰ πολλὰ γέλια!...

Τ Ε Λ Ο Σ

Πρωτότυπο Ἑλληνικὸ κείμενο ὑπὸ Θάνατο Ἀστρίτη
Ἀποκλειστικότης «Υπερανθρώπου». Ἀπαγορεύεται ἡ ἀναδημοσίευσις.

ΕΞΕΔΟΘΗΣΑΝ

1. Ὑπερανθρώπε, S.O.S. Ἡ Γῆ
κινδυνεύει!	12) Τὸ Τραῖνο τοῦ Θανάτου.
2. Οἱ Τερατάνθρωποι ἐκδικού-
νται.	13) Στὴ Χώρα τῶν Τρελλῶν
3. Τὴ κυνῆγι τῶν Ἰπαμένων
Δίσκων.	14) Ὁ Προδότης παγιδεύεται.
4. Μόνος ἐναντίον χιλίων.	15) Ὁ Κεραυνὸς ὑποτάσσει τὴ
Ζούγκλα!
5. Οἱ Οὐρανοξύστες καταρρέου	16) Ὁ Πέτρινος Κύκλωπας.
6. Οἱ Ὑπάνθρωποι ἐξοντώνοντα.	17) Ἀστραπή, ἡ Κόρη τοῦ Ὑ-
περανθρώπου.
7. Σύγκρουσις Γιγάντων	18) Κεραυνὸς ἐναντίον Κεραυνοῦ
8. Ὁ Μαῦρος Θεὸς Θανατώνει	19) Ὁ Ἀρχὼν τοῦ Κόσμου.
9) Κεραυνὸς ὁ Γυιὸς τοῦ Ὑπε-
ρανθρώπου.	20) Ὁ Τρόμος τῶν Ὠκεανῶν.
10) Στὰ δόντ' α τοῦ Λιονταριοῦ.	21) Βασιλιάς τῶν Ἐρυθροδέρ-
μων.
11) Οἱ Ἀετοὶ ἐξορμούν!	22) Τὸ Μυστικὸ τοῦ Πράσινου
Ἐλέφαντα.
	23) Ἡ Ἀστραπή ἐπιτίθεται.
	24) Στὴν Ἀγκαλιὰ τῶν Ἐρ-
πετῶν.

ΟΙ ΤΟΜΟΙ

Ἔχουν ἐτοιμασθῇ καὶ πωλοῦνται στὰ γραφεῖα μας
(Λέκκα 22) οἱ δύο πρῶτοι τόμοι τοῦ «Υπερανθρώπου» τεύ-
χη 1—8 καὶ 9—16).

Γιὰ ὅσους θέλουν νὰ δέσουν τὰ τεύχη τους, διβλιοδετι-
κὰ ἐκάστου τόμου δραχ. 5.

Ο ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟΣ

**ΑΥΤΟΤΕΛΗ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΒΙΒΛΙΑ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ
ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ ΚΑΘΕ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ**

Έτος Ιον — Τόμος 4ος — Άρ. τεύχους 26 — Δραχ. 2
Γραφεία: **δός Λέκκα 22 (έντός τής στοάς), Τηλέφ. 28-983**

Δημοσιογραφικός Δ/ντής: Σ. Άνεμοδουράς, Στρ. Πλαστήρα 21
Ν. Σμύρνη. Οικονομικός Δ/ντής Γ. Γεωργιάδης, Σφειγγός 38.
Προϊστ. τυπογρ.: Α. Χατζηβασιλείου, Ταταρύλων 19 Ν. Σμύρνη
ΔΕΜΑΤΑ ΚΑΙ ΕΠΙΤΑΓΑΙ: Γ. Γεωργιάδην, Λέκκα 22, Άθήναι.

Συνδρομαί έσωτερικού:	Συνδρομαί έξωτερικού:
Έτησία δρχ. 100	Έτησία Δολλάρια 4
Έξαμήνιος » 55	Έξαμήνιος » 2

Άγαπητοί μου αναγνώστες και θαυμαστές,
Σε κάθε καινούργια περιπέτειά μου, γίνομαι όλο και
πιο άτρόμητος, πιο άδάμαστος, πιο συντριπτικός και πιο
έξοντωτικός και σε κάθε καινούργια περιπέτειά μου... λι-
ποθυμώ όλο και πιο συχνά!

Τήν έρχόμενη εβδομάδα όμως θα είμαι ασύγκριτος!
Στήν περιπέτεια αυτή που έχει τον τίτλο:

ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟΣ

ΕΝΑΝΤΙΟΝ

ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΩΝ

εγώ και οι... βοηθοί μου. Υπεράνθρωπος, Άστραπή και
Κεραυνός, πηγαίνουμε στο Βόρειο Πόλο και παλεύουμε
με τον Σατούρ το Μαύρο Υπεράνθρωπο, τους Έσκιμώους,
άρχαιους γίγαντες και προϊστορικά τέρατα, που χιλιάδες
χρόνια ήσαν θαμμένα μέσα στους πάγους!

Έκει θα θαυμάσετε τον Κοντοστούπη σας στις πιο
συναρπαστικές φάσεις του και τις πιο γοητευτικές... λι-
ποθυμίες του!

Δικός σας
ΚΟΝΤΟΣΤΟΥΠΗΣ

